ஸ்ரீ:

0/E ; 193

ஸ்ரீ ராமாயணம்.

கும்பகோணம் ராஜாங்க கலாசாலை

ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர்

ரா. வே. கிருஷ்ணமாசாரியாரின்

0 1 E 1 9 3

புத்திரியும்

கும்பகோணம் ராஜாங்கப் பெண்பாடசாலை

ஏழாவது வகுப்பு மாணவியுமாகிய

அரங்க நாயகி

எழுதியது.

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சாபீஸில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை] 1921. [அணா

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

INTRODUCTION.

I have been asked to write an introduction to this small volume. My only qualification for the task is that the author is a young pupil, under the teens, in my school; but I have nevertheless, consented to do it in view of the subject-matter of this book.

The Story of Ramayana has been from time immemorial such an abiding source of inspiration to the Hindu mind that no apology is needed for the present volume. There have been numerous books published treating either of the whole story of Ramayana or of the more important or interesting of the events therein. But the subject is one which can never tire by repetition. The present volume narrates the story in an easy, simple style and keeps quite close to the original of Valmiki. Except in the most important places the descriptions of places and scenery have been omitted; but the omission is an advantage rather than the reverse. The young minds for whom the book is primarily intended cannot appreciate the descriptions which will therefore serve only to confuse them.

... by its simplicity of style and con[illegible] narration; it has been [illegible] well adapted to young children and will be found, I am sure, to be a useful contribution to the already existing literature on the subject.

The authoress is a young girl, and the present [illegible] shows [illegible] promise. I hope the reception which this first attempt of hers will meet with will be such as to encourage her [illegible] more and [illegible]

[illegible] Girls' Schools) [illegible]AKONAM.

K. VIJAYAMMAL,
Head Mistress.

॥ श्रीः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह ।
रामं रत्नमये पीठे सहसीतं न्यवेशयत् ॥

वसिष्ठो वामदेवश्च जाबालिरथ काश्यपः ।
कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥
अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना ।
सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ ராமாயணம்.

பால காண்டம்.

கோஸல நாட்டில் அயோத்தி என்னும் பட்டணத்தில் தசரதர் என்ற ஓர் அரசர் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குக் கௌஸலை கைகேயி ஸுமித்திரை என்ற மூன்று மனைவிகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவருக்கேனும் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகவில்லை. தசரதர் இந்தக் குறையை நினைந்து நினைந்து வருந்தினார். அப்போது ஸுமந்திரர் என்ற மந்திரி புத்திரகாமேஷ்டி என்னும் யாகம் செய்தால் புத்திரன் பிறக்கக் கூடுமென்கிற ஒரு ரஹஸியத்தைத் தசரதரிடம் சொன்னார். தசரதர் அப்படியே யாகம் செய்தார். அப்பொழுது அக்கினி குண்டத்திலிருந்து ஒரு திவ்ய புருஷன் தோன்றி ஒரு பாயஸ பாத்திரத்தைத் தசரதரிடம் கொடுத்தான். தசரதர் அதைத் தம் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்தார். அவர்கள் அந்தப் பாயஸத்தைப் புஜித்துக் கர்ப்பம் தரித்தார்கள். பிறகு சுபலக்கினத்தில் கௌஸலை

ஸ்ரீ ராமரையும், கைகேயி பரதரையும், ஸுமித்திரை லக்ஷ்மண சத்துருக்னர்களையும் பெற்றார்கள்.

தசரதர் அந்தப் புத்திரர்களை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தார். இந்தப் பிள்ளைகளும் தங்களுக்கு வேண்டிய கல்வியைக் கற்றுவந்தார்கள்.

ஒரு நாள் விசுவாமித்திர முனிவர் அயோத்திக்கு வந்தார். தசரதர் அவருக்கு அர்க்கியம் பாத்தியம் முதலியன கொடுத்து உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்காரச்செய்து, 'ஓய் ருஷீசுவரரே! தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளியதால் அடியேன் தன்யனானேன். தேவரீர் இவ்விடம் வந்ததின் நோக்கம் யாது' என்று கேட்டார்.

அதற்கு விசுவாமித்திரர் 'அரசரே, நான் செய்யும் யாகத்தை ராக்ஷஸர்கள் கெடுக்கிறார்கள். அதைத்தடுப்பதற்காக ஸ்ரீ ராமனை அழைத்துக் கொண்டு போக வந்தேன். இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை.' என்றார்.

இதைக் கேட்ட தசரதர் பிள்ளையை அனுப்ப ஸம்மதிக்கவில்லை. பிறகு வஸிஷ்டருடைய

வார்த்தையைக் கேட்டு மனம் தெளிந்து ராம லக்ஷ்மணர்களை விசுவாமித்திரருடன் காட்டுக்கு அனுப்பினார்.

விசுவாமித்திரர் ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு தமது ஆச்சிரமத்தைக் குறித்துச் சென்றார். செல்லும்பொழுது இவர்களுக்கு 'பலை' 'அதிபலை' என்னுமிரண்டு மந்திரங்களை உபதேசித்தார். அந்த மந்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் அவற்றின் மகிமையால் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குப் பசியும்தாகமும் ஏற்படவில்லை. களைப்பும் உண்டாகவில்லை. வழி நடப்பதும் ஒரு சிரமமாகத் தோன்றவில்லை.

இவர்கள் எல்லாரும் நடந்து ஒருவனத்தை அடைந்தார்கள். அந்த வனத்தில்தான் தாடகை என்னும் ராக்ஷஸி வஸித்து வருகிறாள். அவள் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கண்டதும், இவர்களைக் கொல்ல நினைத்து எதிரில் ஓடிவந்தாள். ராமர் அவள்மேல் ஒரு பாணத்தை விட்டு அவளைக் கொன்றுவிட்டார்.

பிறகு விசுவாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர்களைத் தம் ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். சென்றதும், இந்த இரு ஸஹோதரர்களை

யும் யாகத்திற்குக் காவலராக நியமித்துத் தாம் யாகம் செய்தார். அப்பொழுது 'மாரீசன்' 'ஸுபாகு' என்னும் இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் யாகத்தைக் கெடுக்க வந்தார்கள். ராமர் ஒரு பாணத்தால் மாரீசனை ஸமுத்திரத்தில் தள்ளி, மற்றொரு பாணத்தால் ஸுபாகுவைக் கொன்றுவிட்டார். பிற்பாடு யாகம் தடையில்லாமல் நடந்தது.

யாகம் முடிந்ததும், விசுவாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு மிதிலைக்குப் புறப்பட்டார். போகும்பொழுது ராமர் ஒரு பாறையை மிதித்தார். ராமருடைய பாதாரவிந்தம் பட்டவுடன் அந்தப்பாறை தன்னுருவத்தை விட்டு அழகிய ஒரு பெண்ணுருவம் பெற்றது. ராமர் 'இது என்ன புதுமை' என்று விசுவாமித்திரரைக் கேட்டார். அதற்கு 'இவள் கௌதம மகருஷியின் தர்ம பத்தினி. இவளுக்கு அஹல்யை என்பது பெயர். கணவருடைய சாபத்தால் கல்லாய்க் கிடந்தாள். இப்பொழுது இவளுக்குச் சாபவிமோசனமாயிற்று.' என்று விசுவாமித்திரர் அந்தப் பெண்ணின் முன் வரலாற்றைக் கூறினார். பிறகு இவர்களுக்கு அஹல்யை தக்கவாறு உபசாரம் செய்

தாள். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு இம்மூவ ரும் மிதிலாபட்டணத்தை அடைந்தார்கள்.

அந்தப் பட்டணத்திற்கு ஜனக மஹாரா ஜர் அதிபதி. இவர் ஒரு ஸமயம் யாகம் செ ய்வதற்காகப் பூமியை உழுதார். அக்காலையில் படைச்சாலிலிருந்து ஒருபெண் அகப்பட்டாள். அந்தப் பெண்ணுக்கு ஸீதை என்று பெயரிட்டு, அவளைத் தமது மகளாகவே பாவித்து வளர்த்து வந்தார். இவருடைய அரண்மனையில் பரமசிவனுடைய வில் ஒன்று இருந்தது. இந்த வில்லை ஜனக மஹாராஜர் தினந்தோறும் பூஜித்துவந்தார். ஜனகர், இந்த வில்லை எடு த்து வளைத்து நாணேற்றும் திறமையுள்ள புரு ஷனுக்கே இந்தப் பெண்ணைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருந்தார். இந்தப்படி செய்ய ஒரு வராலும் முடியவில்லை.

இந்தச் செய்தி விசுவாமித்திரருக்கு முன் னமே தெரியும். விசுவாமித்திரர் அந்த ஜனக மஹாராஜருடைய ஆஸ்தான மண்டபத்திற்கு ராம லக்ஷ்மணர்களுடன் வந்தார். ஜனகர் செ ய்த உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பிறகு விசுவாமித்திரர் அந்த வில்லை ஸபைக்குக் கொ ண்டுவரும்படி ஜனகரிடம் சொன்னார். ஜனகரு

டைய ஆட்கள் வில்லை ஸபைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்த வில்லை எடுத்து நாணேற்றும்படி விசுவாமித்திரர் ராமருக்குக் கட்டளையிட்டார். ராமர் வில்லை எடுத்து வளைத்து நாணேற்றினார். வில் முறிந்துவிட்டது. இதைக்கண்ட ஜனகர் அளவிலா மகிழ்ச்சி அடைந்து, இந்தச் செய்தியைத் தசரதருக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். விளம்பம் செய்யாமல்தம் பட்டணத்திற்கு வரும்படியும் தசரதரை வேண்டிக்கொண்டார். தசரதரும் அவ்வண்ணமே மிதிலை வந்து சேர்ந்தார். ஜனகர் முன் நிச்சயப் பிரகாரம் ஸீதையை ராமனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தார். பிற்பாடு ஜனகர் தம்முடைய பெண்ணாகிய ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணருக்கும், தம்பிபெண்களான மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்பவர்களைப் பரதசத்துருக்னர்களுக்கும் விவாஹம் பண்ணிக் கொடுத்தார். கலியாண மஹோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாய் நடந்தது. தசரதர் ஜனகரிடம் விடை பெற்றுத் தம் பிள்ளைகளையும் மருமகள்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில் பரசுராமர் எதிர்ப்பட்டு, தகாத மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே ராமரிடம் வந்து தம் வில்லை

நாணேற்றும்படி செருக்குடன் சொன்னார். ராமர் அந்தப்படியே பரசுராமருடைய கையிலிருந்த வில்லை வாங்கி உடனே நாணேற்றினார். இதைப் பார்த்ததும் பரசுராமருடைய கர்வம் அடங்கிப் போயிற்று. பரசுராமர் பிறகு ராமரிடம் விடை பெற்றுத் தம்மிருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். என்ன நேரிடுமோ என்று அதுவரையில் கவலையில் மூழ்கியிருந்தார் தசரதர். இப்போது தசரதருடைய கவலை நீங்கிற்று. பிறகு எல்லாரும் ஸந்தோஷத்துடன் அயோத்தி வந்து சேர்ந்தனர்.

பால காண்டம் முற்றிற்று.

அயோத்தியா காண்டம்.

சிறிது காலம் சென்றபின் ஒருநாள் தசரதர் தமக்கு மூப்பு மேலிடுவதைக் கண்டு தம் பிள்ளை ராமருக்கு முடிசூட்ட நினைத்தார். இதற்காக நகர ஜனங்களெல்லாரையும் வரவழைத்துத் தம் எண்ணத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். இதைக்கேட்டு எல்லோரும ஆனந்தம கொண்டார்கள். தசரதர் ஜனங்களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுப் பட்டாபிஷேகத்திற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு இருக்க, கைகேயியின் வேலைக்காரியாகிய மந்தரை என்னும் கூனி இந்த விஷயத்தை அறிந்து பரபரப்புடன் கைகேயியினுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்தாள். வந்தவள் கைகேயியிடம் போய், 'அம்மா கைகேயி! உன் சக்களத்தியின் மகனை ராமனுக்கு முடி சூட்டுகிறதாக உன் கணவர் முடிவுசெய்துவிட்டார்' என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்ட கைகேயி மனமுவந்து, 'இந்தா, பெற்றுக்கொள்' என்று கூறித் தன் ஹாரத்தைக் கழற்றி மந்தரைக்குக் கொடுத்துவிட்டு 'இது ஸந்தோஷச் செய்தி சொன்னதற்கு ஸமமானம' என்றாள்.

மந்தரை அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல், 'அடி பைத்தியக்காரி! ராமனுக்குப் பட்டம் கட்டினால் உன் மகன் அவனுக்கு வேலையாளாகத் தான் இருக்கவேண்டும். உன் சக்களத்தி உன்னை பல விதத்திலும் துன்பப் படுத்துவாள். இதை ஆலோசியாமல் நீ எதற்காக ஸந்தோஷப்படுகிறாய். ஆகையால் நீ ஒன்று செய்யவேண்டும், உன்பர்த்தா இரண்டு வரங்களை உனக்கு முன்பு கொடுத்திருக்கின்றாரல்லவா. நீ, உன் பிள்ளை பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதை ஒரு வரமாகவும், பதினான்கு வருஷம் ராமன் மரவுரிதரித்துக் காட்டில் வஸிக்கவேண்டியதை மற்றொரு வரமாகவும் உன்கணவரிடம் வேண்டிக்கொள். இது தான் தக்கவழி' என்று பலவாறு கூறிக் கைகேயியின் புத்தியைக் கலைத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

அற்ப நேரம் கழிந்தபின் தசரதர் கைகேயியின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்தார். கைகேயி அங்கில்லை. அவள் கோப கிருஹத்தில் இருப்பதை அறிந்து அங்கே போய் அவளை ஸமாதானப் படுத்த முயன்றார். என்ன சொல்லியும் கைகேயிக்குக் கோபம் தணியவில்லை. மந்தரை தன்னுள் செலுத்திய விஷமொழிகளைத்

தன் கணவன் முன்பு அப்படியே கைகேயி கக்கினாள். இதைக் கேட்டுத் தசரதர் மூர்ச்சையடைந்து விட்டார். பிறகு ஒருவாறு மூர்ச்சை தெளிந்து, 'இப்படிச் சொல்லாதே' என்று மிகவும் தாழ்ந்து வேண்டினார். கைகேயியோ பிடிவாதத்தை விடவில்லை. ஐயோ பாவம்! என்ன செய்வார் தசரதர். கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கலங்கி நின்றார். அப்பொழுது ராமரும் அங்கு வந்தார். ராமரைக் கண்டதும் தசரதருக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. துக்கத்தால் நெஞ்சு பிளந்து, ஒன்றும் பேச முடியாமல் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு கைகேயி ராமரைப் பார்த்து, 'உன் தம்பி பரதன் ராஜ்யம் ஆளவேண்டும் நீ மரவுரி தரித்துக்காட்டில் பதினான்கு வருஷம் வாழ வேண்டும். என்று உன் தகப்பனார் என் மூலமாக உனக்குக் கட்டளையிடுகிறார்' என்று சொன்னாள்.

ராமர் இதைக் கேட்டும் வருத்தப்படாமல் 'அப்படியே ஆகலாம்' என்று சொல்லிவிட்டுத தன் தாயாருடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போய், நடந்த எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னார். இதைக் கேட்டதும் கௌஸலை இடிவிழுந்தாற்போல அசைவற்று நின்றாள். நடுங்கினாள்.

துடித்தாள் ராமரைக் காட்டுக்குப் போகவேண்டாம் என்றும், அப்படிப் போவதா யிருந்தால் தன்னையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்றும் வெகுவாக வேண்டிக்கொண்டாள். அதற்கு ராமர், 'அம்மா ! நீங்கள் இப்படிச் சொல்லலாகாது. பெற்றோர்களுடைய கட்டளைப்படி நடப்பதுதான் பிள்ளைகளின் கடமை கூடவேயிருந்து கணவனுக்குத் தொண்டு புரிவதுதான் மனைவியின் கடமை. ஆகையால் நீங்கள் இங்கிருந்து என் தகப்பனுருக்குப் பணிவிடை செய்யுங்கள். நான் பதினுன்கு வருஷங்களைப் பதினுன்கு நாட்களாய்க் கழித்துவிட்டு வருகிறேன்' என்று கூறிக் கௌஸலையை ஒருவாறு தேற்றி அவரிடம் விடை பெற்றுச் சீதையின் அந்தப் புரத்துக்கு வந்தார்.

வந்தவர் ஸீதையிடம் எல்லா வரலாறுகளையும் சொல்லிவிட்டு 'ஸீதா ! நான் காட்டுக்குப் போகிறேன். நீ இங்கேயே இருந்து உன் மாமியார் மாமனர்களுக்கு சுச்ரூஷை செய்து கொண்டிரு' என்று சொன்னுர். இதைக் கேட்டவுடன் ஸீதைக்குண்டான துக்கத்திற்கும் கோபத்திற்கும் அளவில்லை. தன் நாயகரைப்

பார்த்து ஸீதை 'சுவாமி! தாங்கள் இவ்வண்ணம் பேசுவது தகுமா? இதைக் கேட்டதும் என் மனம் தவிக்கின்றது. பெண்டிருக்குத் தம் நாயகர்களல்லவா பேசும தெய்வம். மனைவிகளுக்குத் தங்கள் கணவர்களுக்குப் பணிந்து தொண்டுசெய்வதைக் காட்டிலும் மேலான தர்மம் வேறொன்று உண்டோ? எல்லாம் கற்றறிந்த தங்களுக்கு இது தெரியாததா? பிரபுவே! பதிவ்ரதைகளுக்குத் தம் நாயகரிருக்கும் இடமே சுவர்க்கத்துக்கும் மேலானது. ஆகையால், நாதா! தாங்கள் எங்குச் சென்றாலும் நான் தங்களுடைய நிழலைப்போலத் தங்களுடன் கூடவே வருவேன். தடை சொல்லாதீர்கள். தங்களுடன் கூட வாழ்ந்தால் அந்தக் காடே நாடாகவும், தங்களைப் பிரிந்து தனியாயிருந்தால் இந்த நாடே காடாகவும் எனக்குத் தோன்றும. தயை செய்யுங்கள். என்னையும் அழைத்துப் போவீர்களாக' என்று வருந்தி மன்றாடினாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் ராமருடைய மனம் உருகிவிட்டது. ஸீதையையும் கூட்டிக்கொண்டு போவதாக உறுதி செய்துகொண்டார். அவ்வாறே ஸீதையினிடமும் தெரிவித்தார்.

பிறகு லக்ஷ்மணர் தம்மையுங் கூடச்சே ர்த்துக் கொள்ளக் கிருபை செய்ய வேண்டுமெ ன்று ராமனை வேண்டிக் கொள்ள, ராமரும் அதற்கு இசைந்தார்.

பின்பு இந்த மூன்று பேரும் ஸுமந்திர ரால் நடத்தப்படும் ரதத்திலேறிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். அந்த ஸமயத்தில் பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாம் துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டுக் கதறினார்கள். ஆயினும் இவர்கள் மனங்கல ங்காமல புறப்பட்டுக் கங்கைக்கரை வந்து சே ர்ந்தனர். அங்கு வேட அரசனை குஹனுடை ய உதவியினால் இவர்கள் படகிலேறிக் கங்கை யினுடைய அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இ வர்கள் பரத்வாஜமுனிவரைக் கண்டு தொழுது அவர் குறிப்பிட்டபடி சித்திரகூடமலைக்குச் செ ன்று, அங்கு ஒரு பர்ணசாலையை அமைத்துக் கொண்டு, அதில் ஸுகமாக வஸித்து வந்தனர்.

ரதத்தை ஓட்டிச் சென்ற ஸுமந்திரரோ கங்கையின் இக்கரையிலேயே ராமரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மிக்கவருத்தத்துடன் அயோ த்தி வந்து சேர்ந்தார். துயரக் கடலில் ஆழ்ந்து கரையேற வழியில்லாமல் தவிக்கும் தசரதர்,

ஸுமந்திரர் வந்தவுடன் அவரிடமிருந்து ராமருடைய விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் நடந்தபடி கேட்டறிந்தார். இவருடைய துக்கம் முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாயிற்று. முடிவில் 'ராமா ராமா' என்று புலம்பிக்கொண்டே தசரதர் உயிர் துறந்தார்.

இவை யெல்லாம் நடக்கும்பொழுது பரதர் அங்கில்லை. அவர் சத்துருக்னருடன் தம் பாட்டனார் வீட்டில் இருந்தார். வஸிஷ்டர் பரதனை அழைத்து வரும்படி தூதர்களை அனுப்பினார். பரதரும் சத்துருக்னரும் தூதர்களுடன் அயோத்திக்குப் பயணமானார்கள். வழியில் பல அவசகுனங்களும் நேர்ந்தன. இவ்விருவரும் எண்ணாதவை யெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டே அயோத்தி வந்து சேர்ந்தனர். பிறகு பரதர் மனம்துடிக்கத் தமது பிதாவைக் காணச்சென்றார். பிதாவின் அரண்மனையில் அவரைக் காணாமையால் தம் தாயாருடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்தார். அங்கும் தகப்பனாரைக் காணவில்லை. கைகேயி மாத்திரம் ஸந்தோஷமாகவிருக்கக் கண்டார். தம் தாயை நோக்கி 'அம்மா! தந்தையார் எங்கே? பட்டணம் முழுவதும் ஒளியிழந்து கிடக்கின்றதே. என்ன

காரணம் இதற்கு ? என் மனம் துடிக்கின்றது. விரைவில் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டார். கைகேயியும் உள்ளது உள்ளபடி எல்லாவிஷயங்களையும் எடுத்துரைத்தனள். இதைக் கேட்டதும் பரதர் ஸ்மரணை தவறி அடியற்ற மரம் போலத் தரையில் வீழ்ந்தார். கொஞ்சநேரம் சென்றபின் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து தம் தாயைப் பற்றிப் பலவாறு குறை கூறினார். 'இவள் வயிற்றில் பிறந்தேனே' என்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டார். 'என் ஐயனே' என்று தசரதரை நினைந்து வருந்தினார். 'என் அண்ணா, தர்மப்பிரபுவே' என்று ராமனைக் கூவிக் கதறினார். 'ஐயோ ஐயோ ராஜகுமாரீ' என்று ஸீதையை எண்ணி எண்ணி உருகினார். 'ஹா ஹா ! தம்பி ! நீயாவது தடுத்திருக்கக் கூடாதா ? என்று லக்ஷ்மணரைக் கடிந்தார்.

உடனே கௌஸலையைப் பார்க்கப்போனார். கணவர் விண்ணாடு செல்ல, பிள்ளை கானகம் செல்ல தன்னந்தனியாய்த் துக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் கௌஸலையைப் பார்கவே, பரதருக்குண்டான துயரம் சொல்லத்தரமன்று. தம தாயின் பேச்சுக்கும் தமக்கும் ஒரு வித ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்பதைக்

கௌஸலையின் முன்னிலையில் பல சபதங்களைச் செய்து விளக்கினார். கௌஸலையைப் பலவாறு தேற்றினார். அன்றிரவு முழுமையும் கௌஸலையுடைய அந்தப்புரத்திலேயே கழித்தார்.

மறுநாட் காலையில் வஸிஷ்டருடைய ஆஜ்ஞைப்படி தசரதருடைய ஈமக்கடன்களெல்லாம் செவ்வனே நடந்தன. சாவுச்சடங்குகளெல்லாம் நடந்தபின் பதினான்காம் நாள், பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யக் கருதி, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு, வஸிஷ்டர் முதலான முனிவர்களும் நகரவாஸிகளும் இந்த விஷயத்தைப் பரதரிடம் தெரிவித்தார்கள். பரதர் இதற்கு உடன்படவில்லை. இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தக்க காரணங்கள் கூறி மறுத்தார்.

'அரசனில்லாத நாடு நாசமடைந்துவிடும். நீயும் பட்டம் வேண்டாமென்றால் இனிச்செய்வது என்ன? இந்த ராஜ்பத்தின் கதிதான் என்ன? ஆதலால் நீ கட்டாயமாக முடி சூடிக் கொள்ளவேண்டும்' என்று வஸிஷ்டரும் வேறு பல பெரியோரும் பரதரிடம் வற்புறுத்திக் கூறினார்.

பரதர் எவர் என்ன நியாயம் சொல்லியும் இணங்கவில்லை. 'நாமெல்லாரும் ஸ்ரீராமரிடத்திற்குப் போவோம். நீங்கள் இப்போது என்னிடம் மொழிந்த நியாயங்களை என் தமயனுருக்கு நன்கு எடுத்துக் கூறுங்கள். நானும் அவருடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர் அயோத்திக்கு வந்து பட்டம் சூடிக்கொள்ளும்படி மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மஹாத்மாவாகிய ஸ்ரீராமர் நம்முடைய வேண்டுகோளைத் தள்ளிவிட மாட்டார். ஆகையால் அங்கே போவோம், வாருங்கள்' என்று பதில் உரைத்தார்.

'அப்படியே செய்யலாம்' என்று மற்றவர்களும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். உடனே பரதர் தம் தாய்மார்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நகரஜனங்களுடனும் ஸைனியங்களுடனும் ராமர் வஸிக்கின்ற சித்ரகூட மலையைக்குறித்துப் புறப்பட்டார். போகும்போது கங்கைக்கரை சென்றதும் குஹனைச் சந்தித்து அவன் மூலம் ராமலக்ஷ்மணர்களுடையவும் ஸீதாதேவியினுடையவும் செய்திகளை எல்லாம் தெரிந்துகொண்டார். துயரம் தாங்கமாட்டாமல் பலவாறு புலம்பினார். பிறகு பரத்வாஜமாமுனிவருடைய ஆச்சி

ரமத்திற்குப்போய் அவர் செய்த உபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு சித்திரகூட பர்வதத்திலுள்ள ராமருடைய பர்ணசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

21. அப்பொழுது ராமர் ஆச்சிரமத்தில் ஜடை தரித்து மரவுரி உடுத்து வீற்றிருப்பதைக்கண்டு பரதருடைய மனம் பிளந்தது. ராமருடைய காலில் விழுந்து கதறினார். ராமர் பரதரைத் தேற்றியபின் தம் தந்தையார் இறந்ததைச் செவியுற்றார். ராமரும் ஸீதையும லக்ஷ்மணரும் ஆறாத்துயரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள். இவர்கள் தசரதருடைய குணங்களைப் பேசிப்பேசிப் புலம்பினார்கள்.

வஸிஷ்டர் உள்ளிட்ட பெரியோரெல்லாரும் ராமருக்கு அனேகவிதமாகத்தேறுதல் கூறினார்கள். ராமரும் லக்ஷ்மணரும் ஸீதையும் கங்கைக்குப்போய் ஸ்நாநம் செய்தார்கள். ராமர் நீராடின பிறகு தசரதரைக் குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்தார். எல்லாரும மறுபடியும் பர்ணசாலையில் கூடினார்கள். பரதர் ராமரை அயோத்திக்கு வந்து பட்டம கட்டிக்கொள்ளும்படியாகப் பணிந்து கேட்டுக்கொண்டார். பரதர் எவ்வளவு மன்றாடியும் ராமர் இசையவில்லை. தமது

தகப்பனாரின் ஆணைப்படி பதினான்கு வருஷங்கள் சென்றபிறகுதான் தாம் நாட்டிற்கு வரமுடியுமென்றும், தாம் ராஜ்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது என்றும், தாய்தந்தையரின் விருப்பப்படி பரதர் தாம் முடி சூட்டிக்கொள்ளத் தகுந்தவர் என்றும் ராமர் உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார். பரதர் வேறு வழியில்லாமல் ராமருடைய பாதுகைகளையே ராமர் ஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு அரசு நடத்துவதாக மனத்தில் உறுதிகொண்டார். தம்முடைய இந்தக் கருத்தை ராமரிடம் தெரிவித்து அவருடைய பாதுகைகளை வாங்கிக்கொண்டு ராமரிடம் விடைபெற்று எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அயோத்தியை அடைந்ததும் பரதருடைய துக்கம் பதின்மடங்கு வளர்ந்தது. தந்தையும் தமையனுமில்லாத அந்த அரண்மனையைப் பரதர் பாழும் வீடாகவே நினைத்தார். அவருக்கு அங்கு வஸிக்கப் பிடிக்கவில்லை. உடனே ராமருடைய பாதுகைகளைத் தம் தலையிலேந்திக்கொண்டு மந்திரிகள் புரோஹிதர்கள் உள்பட எல்லாரோடும் கூடி 'நந்திக்ராமம்' என்கிற இடத்திற்குப் போனார்.

அங்கே அரசருக்குச் செய்வதுபோல ராமருடைய பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகம் செய்தார். அவைகளை ஸிம்மாஸனத்தில் அரசரைப் போல ஏற்றிவைத்து, ஸகலமான ராஜகாரியங்களையும் முன்பு அவைகளிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்துப் பிறகு தாம் நடத்திவந்தார். இந்த ராஜ்யம் தம்முடையதல்ல என்றும், ராமருடையதே என்றும், ராமர் வரும் வரையில் அவருடைய பிரதிநிதிகளாகப் பாதுகைகள் இருக்கின்றன என்றும், தாம் அரசராணைப்படி நடக்கும் ஒரு வேலைக்காரர் என்றும் மனப்பூர்வமாகப் பரதர் எண்ணி அதற்கேற்ப ஒழுகிவந்தார். தமையனாரிடம் தமக்குள்ள அளவற்ற பக்தியால் அவரைப்போலவே தாமும் ஜடை புனைந்து மரவுரி தரித்துக் கொண்டார்.

இங்கு இவ்வாறு இருக்க, ராமரும் 'இந்த இடத்தில் இனியிருக்கலாகாது. இருந்தால் பரதருடைய நினைவு வரும். அப்போது மனம் துயரத்தால் புண்படும்' என்று நினைத்து, அவ்விடம்விட்டு அத்ரிமஹருஷியின் ஆச்சிரமத்துக்குத் தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கு அத்ரிமுனிவர் இவர்களை வேண்டிய

படி உபசரித்தார். அவருடைய பத்தினியாகிய அநஸூயாதேவி ஸீதைக்கு நல்ல வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் பூமாலைகளும் கொடுத்துத் தக்கவாறு உபசரித்தாள். இவர்கள் அந்த முனி தம்பதிகளிடம் விடைபெற்று, அவர்களுடைய ஆசியையும் பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தண்டகாரண்ணியம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அயோத்தியா காண்டம் முற்றிற்று.

ஆரண்ணிய காண்டம்.

ராமர் தண்டகாரண்ணியம் வந்தபின் அங்குள்ள முனிவர்கள், தங்களை அரக்கர்களின் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்றும்படி அவரிடம் முறையிட்டார்கள். ராமரும் அவ்வாறு செய்வதாகச் சொன்னார். மறுநாட் காலையில் அங்கிருந்து புறப்பட்டார். தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் கூடிக்கோரமான காட்டில் நடந்துபோகும்போது 'விராதன்' என்னும் ராக்ஷஸன் எதிர்ப்பட்டு ஸீதையைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

ஸீதையை விடுவிக்க ராம லக்ஷ்மணர்கள் செல்லவே, அவ்வரக்கன் ஸீதையைக் கீழே வைத்துவிட்டு ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தூக்கித் தனது இரு தோள்களிலும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றான். ஸீதை கதறினாள். அப்பொழுது அந்த விராதனுடைய வலது தோளை ராமரும் இடது தோளை லக்ஷ்மணருமாகத் துண்டித்து விட்டார்கள். பிறகு அவன் இறக்கும் ஸமயத்தில் கேட்டுக்கொண்டபடி அவனது சரீரத்தைப் பூமியில் புதைத்தார்கள். அவன் தன்னுடைய திவ்ய ரூபத்தை அடைந்து இவர்களுக்குச் சரபங்க முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திற்குப் போகும் வழியைத் தெரிவித்தான்.

அவ்வாறே இம்மூவரும் அந்த ஆச்சிரமத்துக்குப் போய், அங்கு அச்சரபங்கர் செய்த உபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர் அப்போது முனிவர்கள் பலரும் வந்து தங்களுக்கு ராக்ஷஸர்களால் நேரிடும் இடையூறுகளைத் தெரியப்படுத்தித் தங்களை ரக்ஷிக்கும்படி ராமரை வேண்டிக் கொண்டனர். ராமரும் அப்படியே செய்வதாக அவர்களிடம் உறுதி கூறினார்.

பிறகு ராமர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஒவ்வொரு ருஷியாச்சிரமத்திற்கும் சென்று அங்

குள்ள மஹாருஷிகள் நல்வரவேற்று உபசரிக்க அவ்வுபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு தம்பியுடனும் மனைவியுடனும ஸுகமாக வாழ்ந்து வந்தார். இவ்வாறு பத்து வருஷங்கள் சென்றன ஒருநாள் இம்மூவரும் அகஸ்திய மஹாருஷியின் ஆச்சிரமததிற்குப் போனார்கள். அம்முனிவர், இவர்களை தக்கபடி உபசரித்து, ராமருக்கு வில் அம்பு அம்பறாத்தூணி கத்தி இவைகளைக் கொடுத்து அனுக்கிரகம் செய்தார். ராமர் ஒரு ராத்திரி அங்கு இருந்துவிட்டு, அகஸ்தியரிடம் விடை பெற்றுப் பஞ்சவடிக்கு வந்துசேர்ந்தார். அங்கே லக்ஷ்மணர் ஒரு பர்ணசாலை கட்டினார். அந்தப் பர்ணசாலையில் ராமர் ஸீதையுடன் ஸந்தோஷமாக வஸித்து வநதாா. அந்த விடத்தில் 'ஜடாயு' என்னும் கழுகுக்கும் இவர்களுக்கும் பரிசயம ஏற்பட்டது. இந்தக் கழுகுக்கும் தசரதருக்கும வெகுகாலமாகவே நேசமுண்டு. ஆகையால் இது கழுகானாலும் இதை இவர்கள் தசரதராகவே பாவிதது வந்தார்கள்.

இவர்கள் இப்படி மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்நது வருகையில், ஒரு நாள், ராவணனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை என்பவள் இவர்கள் வஸித்துவரும் ஆச்சிரமத்திற்குத் தற்செய

லாய் வந்தாள். ராமரைக் கண்டாள். அவரிடம் ஆசை கொண்டாள். தன்னை மணம் புரியும்படி ராமரை வேண்டினாள். ராமர் மறுத்தார். பிறகு லக்ஷ்மணரிடம் சென்று அவரையும் இவ்வாறே வேண்டினாள். அவரும் இணங்கவில்லை. உடனே இவள் கடுங்கோபங்கொண்டு, ஸீதையை விழுங்க நினைத்து ஸீதையிடம் ஓடிவந்தாள். அப்போது லக்ஷ்மணர் இந்த ராக்ஷஸியினுடைய மூக்கையும் காதையும் அரிந்தார். இவள் வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் கதறிக்கொண்டு அவ்விடமிருந்து ஓடி ஜனஸ்தானம் சென்று, தனது உடன் பிறந்தோனாகிய கரனிடம், தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைச்சொல்லி முறையிட்டாள்.

இதைக் கேட்டதும், 'கரன்' என்ற அரக்கன், தன் கீழுள்ள பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களையும், 'தூஷணன்' 'திரிசிரன்' என்கிற முக்கிய சேனைத்தலைவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போர் புரிய ராமரிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது ராமர் ஸீதையைப் பாதுகாக்கும்படி லக்ஷ்மணரிடம் சொல்லிவிட்டுத் தாம் மாத்திரம் தனிமையில் இவர்களோடு யுத்தஞ் செய்து இவ

ர்களெல்லாரையும் ஒரு முகூர்த்த நேரத்தில் கொன்று விட்டார்.

இவற்றை யெல்லாம் நேரில் கண்டுகொண்டிருந்த சூர்ப்பணகை உடனே இலங்கைக்குச் சென்றாள். சென்றதும் கொலுமண்டபத்திலிருந்த ராவணனை அணுகி "அண்ணா! அயோத்தியாதிபதியான தசரதராஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் பஞ்சவடியில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் மூத்தவனாகிய ராமனுக்கு ஸீதை என்ற ஒரு மனைவி இருக்கிறாள். அவளுடைய அழகைச் சொல்லமுடியாது. உன்னுடைய நிலைமைக்கு அவள்தான் பெண்டாக இருக்கத் தகுந்தவள் என்று நினைத்து, அவளைத் தூக்கி யெடுத்துக் கொண்டுவர நான் முயன்றவளவில், தம்பியான லக்ஷ்மணன் என் மூக்கையும் காதையும் அறுத்து விட்டான். இந்தச்செய்தியைக் கரனிடம் சென்று தெரிவித்தேன். உடனே கரன் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸருடன் ராமனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டுச் சென்றான். ராமனோ இவர்கள் அவ்வளவு பெயரையும் தான் ஒருவனாகவே நின்று அமர்க்களத்தில் அழித்து விட்டான். எப்படியாவது அந்த ஸீதையை அடைய நீ முயற்சி செய்யவேண்டும்.

இல்லாவிடில் உன் ஜன்மம் வீண்தான்" என்று சொன்னாள்.

இதனைச் செவியுற்ற ராவணன் காமப் பேய் பிடித்து, எவ்விதமாவது ஸீதையை எடுத்துவர நிச்சயித்தான். ராமருடைய வலிமையை ஏற்கெனவே கேட்டிருந்தமையால் நேரில் போக அஞ்சி, வஞ்சனைவழியில் ஸீதையைக் கொண்டுவர நினைத்து மாரீசனிருக்கும் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றான். மாரீசனிடம் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். மாரீசன் எவ்வளவோ தடுத்துச் சொல்லியும் இராவணனுடைய துர்புத்தி மாறவில்லை. பிறகு மாரீசன் ராவணனுடைய நிர்ப்பந்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் பொன்மான் வடிவம் பூண்டு ராமரிருக்கும் பர்ணசாலையண்டை வந்து விளையாடினான்.

இதனைக் கண்ட ஸீதை ஆவல் கொண்டு இதனைப் பிடித்துத் தரும்படி ராமரை வேண்டிக்கொண்டாள். ராமர் ஸீதையைப் பாதுகாக்கும்படி லக்ஷ்மணரை வைத்து விட்டுத் தாம் மட்டும் வில்லும் கையுமாகப் புறப்பட்டு அந்த மானைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். அந்த மாயமானோ ராமரை ஏமாற்றி வெகுதூரம்

இழுத்துக்கொண்டு போயிற்று. இனி இது பிடிபடாது என்று எண்ணி ராமர் அதன்மீது ஒரு பாணத்தை விடுத்தார். அந்த அம்பு தன் னுடலில் பாயவே மாரீசன் மானுருவம் விட்டுச் சுயரூபத்துடன் "ஹா ஸீதே, ஹா லக்ஷ்மணா" என்று ராமர் கதறுவதுபோல ராமருடைய குரலில் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து மாண்டான்.

ஸீதை இந்தத் தொனியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "அப்பா லக்ஷ்மணா, உன் தமையனாருக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது. நம்மிருவரையும் இதோ கூவியழைக்கிறார். நீ வேகமாகச்சென்று என் ஐயனைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று மனம் உடைந்து சொன்னாள். லக்ஷ்மணர் ராமருடைய வன்மையையும் அரக்கருடைய வஞ்சனையையும் எவ்வளவெடுத்தோதியும், ஸீதை சிறிதும் செவிகொடாமல் கொடுமையானவார்த்தைகளைப் பேசி லக்ஷ்மணருடைய மனத்தைப் புண்படுத்திவிட்டாள். உடனே லக்ஷ்மனர் ஸீதையினுடைய தீமொழியைத் தாங்கமாட்டாமல் ராமர் போனவிடம் நோக்கிச் சென்றார்.

முன்பாகவே அவ்விடம் வந்து ஸமயம்

பார்த்துக்கொண்டிருந்த ராவணன், பர்ணசாலையில் ஸீதை மட்டும் தனித்திருப்பதைக் கண்டு, தான் ஒரு ஸன்னியாஸிவேஷம் பூண்டு ஸீதையின் எதிரில் வந்து நின்றான். கபடமறியாத ஸீதை வந்தவனை உண்மை ஸன்னியாஸி என நினைத்து, முறைப்படி இவனுக்குத் தக்கவாறு உபசாரங்களைச் செய்தாள். சிறிது நேரம் கழிந்தபின் ராவணன் தன்னுடைய உண்மையுருவத்தை வெளிப்படுத்தி ஸீதையை எடுத்து ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு லங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். போகும்போது ஸீதை "ஐயோ ராமா! ஐயோ லக்ஷ்மணா! என்னை அரக்கன் தூக்கிக்கொண்டு போகின்றான். ஓடிவந்து காப்பாற்றுங்கள். ஐயோ நான் அநாதையைப் போலத் தவிக்கின்றேன்." என்று வாய்விட்டு உரக்கக் கதறினாள்.

ஸீதையினுடைய இந்த அழுகைக் குரலைக் கேட்டுப் பரபரப்புடன் ஜடாயுவென்னும் கழுகு ஓடிவந்தது. வந்ததும் கோபங்கொண்டு ராவணன்மீது பாய்ந்தது. எப்படியாவது ஸீதையை விடுவிக்கவேண்டுமென்று கருதி ராவணனோடு கடும்போர் தொடுத்தது. மஹாபாபியான ராவணனோ, தனது வாளை உருவி ஜடாயு

வின் சிறகை முறித்துவிட்டான். சிறகு முறிந்ததும் வேதனை தாங்கமாட்டாமல் ஜடாயு பூமியில் விழுந்தது. அதன் உயிர் போனதும் போகாததுமாயிருந்தது. பிறகு ராவணன் முன்போலவே தன் பிரயாணத்தை நடத்தினான். போகும்பொழுது ஒரு மலையில் ஐந்து வானரங்களிருப்பதைக் கண்ட ஸீதை "இவைகள் எனது ஆபரணங்களை ராமரிடம் கொடுத்து என் செய்தியைத் தெரிவிக்கட்டும்" என்று எண்ணித் தன் ஆபரணங்களைக் கழற்றித் தன்னுடைய பட்டுமேல்வஸ்திரத்தில்பொதிந்து கீழே போட்டுவிட்டுப்போனாள். ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு லங்கைக்கு வந்து அவளை அசோகவனம் என்னும் பூங்காவில் வைத்துச் சுற்றிலும் அனேக ராக்ஷஸிகளைக் காவல் வைத்து, அந்த அரக்கிகளிடம் "நீங்கள் அச்சமுறுத்தியோ அல்லல்படுத்தியோ நல்ல வார்த்தை சொல்லியோ எவ்விதமாகவாவது ஸீதையை எனது விருப்பத்திற்கு இணங்கி நடக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டுவிட்டுச் சென்றான்.

இங்கு இங்ஙனமிருக்க, ராமர் அந்தமாய மானைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பிவருகையில்

வழியில் பல அபசகுனங்களும் நேர்ந்தன. "ஐயோ ஆச்சிரமத்தில் ஸீதைக்காவது லக்ஷ்மணனுக்காவது என்ன கெடுதி நேர்ந்திருக்கிறதோ? இல்லாவிட்டால் ஏன் இவ்வாறு அபசகுனங்கள் காணப்படவேண்டும்?" என்று எண்ணிக்கொண்டே விரைந்து வரும்போது எதிரில் வாடிய முகத்துடன் லக்ஷ்மணர் வருவதைக்கண்டார். அடுத்துச் சென்றார். தனித்து வந்ததற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்டார்

லக்ஷ்மணர் நடந்த விஷயங்களைத் தெரிவித்தார். ராமர் "தம்பி லக்ஷ்மணா! நீ செய்தது தகாது. உன்னை நம்பியல்லவா நான் ஸீதையை விட்டுவந்தது. அவள் பெண்புத்தியால் தகாதமொழிகளைக் கூறினாலும், நீ பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டாமா. அல்லது அவள் அறியாவண்ணம் அங்கேயே மறைந்திருக்கவேண்டாமா. ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த காட்டில் அவளைத் தன்னந்தனியாய் நீ விட்டுவிட்டு வந்தது ஒருகாலும் விவேகமாக மாட்டாது. நீ வந்த பிறகு அங்கே என்ன நேரிட்டிருக்கிறதோ? போனது போயிற்று. இப்பொழுது உன்னைக் கடிந்து பேசுவதில் பயனில்லை. சீக்கிரமாக ஆச்சிரமத்துக்குப் போவோம். வா"

என்று சொல்லிக்கொண்டே லக்ஷ்மணருடன் தனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அப்பொழுது அங்குள்ள மரங்களும் கொடிகளும் செடிகளும் இலைகள் உதிர்ந்து வாடி நின்றன பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் நிச்சப்தமாய்த் துயரத்திலாழ்ந்து கிடந்தன. அந்த ஆச்சிரமமே அழகு அழிந்து அலங்கோலமாகக் காணப்பட்டது. இந்த நிலைமையைக் கண்டதும் ராமருடைய மனம, நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உடனே உருகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆயினும், ராமர் தம்மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு, ஸீதையைக் காண ஆச்சிரமத்தினுட்சென்றார். அங்கு ஸீதையைக் காணவில்லை. ஒருகால் வெளிப்புறத்தில் எங்கேனுமிருக்கக்கூடுமென்று நினைத்து வெளிப்புறம் வந்து எல்லாவிடங்களிலும் தேடினார். இங்கும் ஸீதை அகப்படவில்லை. தூரத்திலெங்காவது சென்றிருப்பாளோ என்றெண்ணி, "ஸீதாய் ஸீதாய்! எங்கிருக்கின்றாய். நான் வந்துவிட்டேன். ஓடி வா" என்று உரக்கக் கூவினார். "உன்னைக் காணாமல் என் மனம் பதைக்கின்றது. நீ ஒளிந்துகொண்டு விளையாடுவது போதும். புறப்பட்டு வெளிவருவாயாக"

என்று பன்முறை வேண்டினார். இவ்வளவு சொல்லியும் ஸீதை வாக் காணமையால், இங்கு ஸீதை இல்லை என்று நிச்சயித்தார். "நானும் லக்ஷ்மணனுமில்லாத ஸமயம் பார்த்து ராக்ஷஸன் எவனாவது ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டானோ, அல்லது விழுங்கிவிட்டானோ, அல்லது புலிகரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் கொன்று தின்றுவிட்டனவோ. ஐயோ, என் செய்வேன். ஸீதாய்! நீ கூடவிருந்தமையால் நாடிழந்ததையும் காடடைந்ததையும். தகப்பனாிறந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் மனமகிழ்ச்சியுடன் இங்கு வாழ்ந்துவநதேனே, இனி என்ன செய்வேன். மஹானுபாவராகிய ஜனகமஹாராஜர் என் பெண் எங்கே என்று கேட்டால் என்ன மறுமொழி கூறுவேன். நான் திருமபி அயோத்திக்குச் சென்றால் என் அன்னையாரிடம அவரது அருமைமருமகளைப் பற்றி என்ன உரைப்பேன். கைகேயீ! உன் மனோரதம் ஈடேறிவிட்டது." என்பனபோன்ற பல வார்த்தைகளையும் சொல்லிப் புலம்பினார். வர வர ராமருடைய மனத்தில் துயரம் நெருப்பைப்போல மூண்டுகொண்டது. ஸீதையில்லாத இவ்வுலகம ராமருக்குப் பாழுங்காடாகத தோன்றியது. மனம் தததளிததது.

புத்தி தடுமாறிற்று. தேஹம் தளர்ந்தது. பைத்தியம் பிடித்தவனையொப்ப அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்தார். மேலும் "மரங்களே! என் மனைவியைக் கண்டீர்களா? மலைகளே! என் மைதிலியைப் பார்த்தீர்களா? பறவைகளே! என் பாவையைப் பகரீர்களா? மிருகங்களே! என் மெல்லிடையாளைச் சொல்லீர்களா? ஆறுகளே! என் ஆருயிர்த்தோழியை மொழியீர்களா?" என்று மரம்முதலியவைகளைக் கேட்கத் தொடங்கினார். சிறிது நேரம் நெஞ்சு அழிந்து துடித்தார். சிறிது நேரம் அழுது கண்ணீர் வடித்தார். அற்பநேரம் அந்தோ என்று அலறினார். பிறிதொரு ஸமயம் பித்தனைப் போலப் பிதற்றினார்.

இவ்வாறு நிகழ, இருவரும் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டே செலலுகையில, ஓரிடத்தில் ஒரு பெரிய காலடியும், முறிந்த வில்லும், கிழிந்த அம்பறாத்தூணிகளும், உடைநத ரதமும் புலப்பட்டன. இவைகளைக் கண்ணுற்றதும், ராமருக்கு அடங்காக் கோபம உணடாயிற்று. உடனே லக்ஷ்மணரைப் பார்தது "லக்ஷ்மணா! இவைகளைப் பார். சில ராக்ஷஸர்கள் ஸீதையைக் கைப்பற்றக் கருதி ஒருவரோடொருவர்

சண்டை போட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. லக்ஷ்மணா! இந்த அநியாயச் செயலை தேவர்களும் உலகத்தோரும் எவ்வாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்? எவராவது தடுத்தார்களா? இல்லை. நான் பொறுமையுடனிருப்பது கொண்டல்லவா இவர்கள் என்காரியததைப் புறக்கணித்துவிட்டனர். இதோ பார். என்னுடைய வலிமையைக் காட்டுகிறேன். லக்ஷ்மணா! எனது வில்லில் அம்பு பூட்டி விடுகிறேன். வானவர்களெல்லாரையும் விண்ணிலிருந்து வீழ்த்திவிடுகிறேன். ஸூரியனையும், சந்திரனையும், நக்ஷத்திரங்களையும் ஆகாசத்திலிருந்து உதிர்த்துவிடுகிறேன். பூமியைப் பிளந்துவிடுகிறேன். கடலைத் தரையாக மாற்றிவிடுகிறேன். உலகத்திலுள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றையும் அழித்து விடுகிறேன்." என்று ராமர் சொல்லவே, இதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணரும் நடுங்கினர்.

உடனே லக்ஷ்மணர் கைகூப்பிக்கொண்டு, மிகு பணிவுடன், ராமரைப் பார்த்து 'அண்ணா! மஹாபுருஷராகிய தேவரீருக்கு இவ்வளவு கோபம் வரலாகாது. தேவரீருடைய கோபத்தைத் தாங்க எவராலும் முடியாது. கோபம் தணியவேண்டும். நமக்குத் தீங்கிழைத்

தவர்களை அழித்துவிடவேண்டியது நியாயமே. அல்லதன்றி, குற்றமற்றவர்களுக்கும் கெடுதியை உண்டாக்குவது தருமா? இதோ பாருங்கள்-- நம்மோடு பழகிய மிருகங்களெல்லாம் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நமது முன்சென்று தெற்குத் திசைநோக்கி ஓடுகின்றன. ஸீதையை அபஹரித்த மஹாபாபி தெற்குத் திக்கில் சென்றிருக்கவேண்டும். ஆகையால் நாமும் அங்குச் சென்றுதேடுவோம்" என்று கூறவே, ராமருடைய கோபம் தணிந்தது.

பிறகு இருவரும் செல்லுகையில் வழியில் குற்றுயிருடன் கிடக்கும் ஜடாயுவைக் கண்டார்கள். ஜடாயுவும் நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே, வெட்டுண்டவேதனையால் மதிமயங்கக் கண் சுழலத் தலை சாய உயிரை விட்டது.

அப்பொழுது ராமருடைய துக்கம் ஆயிரமடங்கு அதிகமாயிற்று. ராமர் பலவாறு புலம்பி வாய்விட்டுக் கதறினர். பிறகு ஜடாயுவினுடைய சரீரத்தைச் சிதையில் ஏற்றித் தகனம் செய்துவிட்டு, மாம்ஸத்தைக் கொண்டு பிண்டம் வைத்துக் கோதாவரியில் நீராடித் தர்ப்பணமும் செய்தார்.

பின்பு முன்போலவே இருவரும் அங்குமிங்கும் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டுவருகையில் மலைபோலப் பெருத்து மேகம்போலக் கறுத்து நிற்கும் ஓர் உருவம் எதிரில் புலப்பட்டது. உற்று நோக்க, அது ஒரு ராக்ஷஸவடிவமென்று தெரியவந்தது. அந்த உருவத்திற்குத் தலையும் கழுத்தும் தனித்துக் கிடையா. நடுவயிற்றில் வாயும் கண்ணும் காணப்பட்டன. அதன் கைகளோ ஒரு யோஜனை தூரம் நீண்டு கிடந்தன. இவ்வாறு அமைந்த அந்த உருவம் பார்ப்பவர்களுக்கு அருவருப்பையும் பயத்தையும் உண்டாக்கியது.

இப்பொழுது இவ்வுருவம் வாய்ந்த ராக்ஷஸன், முன் அழகிய உருவம் படைத்திருந்தான் இவன் ஒரு ஸமயம் ஸ்தூலசிரஸென்னும் ருஷியிடம் சென்று பயங்கரமான ரூபத்தைக் காட்டி அவரைப் பயமுறுத்தினன். உடனே அம்முனிவர் "இந்த உருவமே உனக்கு எப்பொழுதும் இருக்கட்டும்" என்று சபித்தார். பிறகு இவன் பணிந்து அந்த ருஷியைப் பிரார்த்திக்க, "ராமரால் உன் கை வெட்டுப்படும் ஸமயத்தில் இந்தச் சாபம் நீங்கி முன்னுள்ள நிஜரூபத்தை அடைவாயாக" என்று அனுக்கிரகம்

செய்தார். பின்னர் இவன் தவஞ்செய்து பிரமதேவரிடமிருந்து நீண்ட ஆயுளையும் அதிக வலிமையையும வரமாகப் பெற்று, அந்தப் பலத்தால் இந்திரனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் தலையிலடித்து விகாரமான இவ்வுருவமேற்படும்படி செய்துவிட்டான். இவனுடைய கைகளில் சிக்கிக்கொள்ளும பிராணிகளைப் பிடித்துத் தின்னும்படியும், ராமரால் கொல்லப்பட்டு இநத உருவம் நீங்கிக் களிப்புறுமாறும் இந்திரன் இவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்திருந்தான்.

இவனுடைய கைக்குள் ராமலக்ஷ்மணர்கள் அகப்படவே, இவன் அவர்களை விழுங்க வாயைத் திறந்தான். அப்பொழுது ராமர் இவனுடைய வலத்தோளையும் லக்ஷ்மணர் இடத்தோளையும் முறித்துத் தள்ளினார்கள்.

அப்பொழுது இவனுக்குத் தன்னுடைய சாபமும் அதன் விமோசனவிஷயமும் நினைவிற்கு வந்தன. இவர் தாம் ராமரென்று மனத்தில் உறுதிகொண்டான். ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் யாவர்? இங்கு வரக் காரணம் என்ன?" என்று வினவினான். ராமர், ஆதிமுதல் நடந்த செய்தியைத் தெரிவித்தார்.

உடனே இந்தக் கபந்தனும் தனது வரலாற்றை முழுவதும் தெரிவித்துவிட்டு "ராமா! நீ வருந்தவேண்டாம். இந்த ரூபத்தோடு நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. பெரிய குழிவெட்டி அதில் கட்டைகளை நிரப்பித் தீ மூட்டி அதில் எனது இந்தச் சரீரத்தை நீ எரித்துவிடு. ருஷி அனுக்கிரகம் செய்திருக்கிறபடி என்னுடைய முன்னுருவத்தை நான் அடைந்துவிடுவேன். அப்பொழுது எனக்குத் திவ்வியஞானமும் உண்டாகக்கூடும். அந்த ஞானத்தால் உனக்கு ஸீதை கிடைக்குமாறு துணை செய்யக் கூடியவனைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லுகிறேன்" என்று கூறினான்.

ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவன் கேட்டுக்கொண்ட பிரகாரமே செய்தார்கள். அப்பொழுது கபந்தன் அந்த நெருப்பிலிருந்து கிளம்பித் தனது முன்னுருவத்தை அடைந்து எங்கும் ஒளிவீச ஆகாசமத்தியில் சென்று நின்றான். உடனே அவன் ராமனைப் பார்த்து "ராமா! பம்பை என்னும் பொய்கைக் கரையில் ருச்யமூகம் என்னும் மலையொன்றிருக்கிறது. அதில் ஸுக்ரீவன் என்ற வானரராஜன் நான்கு மந்திரிகளுடன் வீற்றிருக்கின்றான். நீ

அங்குச் சென்று அவனுடைய நட்பை நாடிக் கொள். அவன் உனது காரியத்தை நிறைவேற்றும் ஆற்றல் படைத்தவன். இவ்விடமிருந்து மேற்குமுகமாகப் போகும வழியாகவே போவாயானல் பம்பைக்கரையை அடைய முடியும். அங்கு ருஷிகள் பலருடையவும் ஆச்சிரமங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஒரு பர்ணசாலையில் சபரி என்ற தாபஸி வஸிக்கின்ருள். அவள் உன் வரவை எதிர் பார்த்தவண்ணமாகவே இருக்கின்ருள். அவளையும் நீ அவசியம் பார்க்கவேண்டும். நான் போய்வருகிறேன். விடையளிப்பாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தான்.

இவ்விருவரும் அவன் வார்த்தைப் படியே புறப்பட்டு முதலில் சபரியின் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்ருர்கள். சபரியும், இவர்களைத் தக்கவாறு உபசரித்து, தனது வரலாற்றையும் அறிவித்து, இவர்களுடைய முன்னிலையிலேயே தீ மூட்டி அதில் விழுந்து, திவ்யதேஹத்துடன் அதிலிருநது கிளமபி புண்ணிய லோகம் போய்ச் சேர்நதாள்.

ராமலக்ஷ்மணர்களும், சபரியின் பக்தியைப் புகழ்நதும், அவளுடைய தபோநிஷ்டை

17114
மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MAPAIMALAI ADIGAL LIBRARY

யை எண்ணியெண்ணி வியந்தும், கபந்தன் சொன்ன அடையாளங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே, பரிசுத்தமான பம்பைக் கரை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஆரண்யகாண்டம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

கிஷ்கிந்தா காண்டம்.

ராமர் பம்பாஸரஸ்ஸின் கரைக்கு வந்ததும், அந்தப் பொய்கையினுடைய பொலிவையும், அங்குள்ள வனங்களுடைய வனப்பையும், மலைகளுடைய மாண்பையும் பார்த்துப் பெருந் துயரத்திற்காளாகி ஸீதையைக்குறித்துப் பலவாறு புலம்பினார். லக்ஷ்மணர் அப்பொழுது ஏற்ற வார்த்தைகளைக் கூறி ராமருடைய துயரத்தைத் தணித்துக் கொண்டு வந்தார். இருவரும் ருச்யமூகம் என்ற மலையருகு வந்துசேர்ந்தனர்.

இவர்கள் கையும் வில்லுமாக மலையின் ஸமீபம் வருவதைக் கண்ட ஸுக்ரீவன் "இவர்கள் என்னைக் கொல்ல வாலியால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் தாம்" என்று எண்ணி நடுங்கினான். உடனே தனது படைகளையும் மந்திரிகளையும் கூட்டி அவர்கள் மத்தியில் தான் கண்ட விஷயத்தைத் தெரிவித்தான். பிறகு ஹநுமாரைப் பார்த்து "அப்பா ஹநுமானே! இருவர் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய கைகளிலோ வில்லும் அம்பும் இருக்கின்றன. அவர்களுடைய தோற்றமோ தேவகுமாரர்களுக்கொப்பாயிருக்கின்றது. என்னைக் கொல்ல இவர்களை வாலி அனுப்பியிருக்கக் கூடுமென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ அவர்களிடம் சென்று எப்படியாவது உண்மையை அறிந்து வர வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

உடனே ஹநுமாரும், பிரமசாரி வேஷம் பூண்டுகொண்டு ராமலக்ஷ்மணர் இருக்குமிடம் வந்தார். "ஐயன்மீர்! மிக்க அழகும் கம்பீரமான தோற்றமுமுள்ள நீங்கள் யாவர்? வில்லும் கையுமாக இங்கு வரக் காரணமென்ன? இந்த ருச்யமூக பர்வதத்தில் ஸுக்ரீவன் என்ற வானரராஜர் வஸிக்கின்றார். அவரை அவ

ருடைய தமையனை வாலி அடித்துத் துரத்திவிட்டபடியால் அவர் மனவருத்தத்துடன் இங்குச் சுற்றித் திரிகின்றார். அவர் என்னை உங்களிடம் அனுப்பினார். நான் அவருடைய மந்திரி. ஹனுமான் என்பது எனது பெயர்." என்று கூறிவிட்டு மௌனமாயிருந்தார்.

அப்பொழுது ராமரால் தூண்டப்பட்ட லக்ஷ்மணர் "ஐயா! நாங்கள் ஸுக்ரீவருடைய குணங்களை முன்பே கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அவரைத் தான் தேடி வருகிறோம்" என்று மொழிந்து, பிறகு தங்களுடைய முழு வரலாற்றையும் அறிவித்தார்.

இவைகளையெல்லாம் கேட்ட ஹனுமார் பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்து, உடனே தமது நிஜமான வானரவேஷத்தை எடுத்துத் தமது முதுகில் இவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு ஸுக்ரீவனிருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டார். ஸுக்ரீவனோ, பயந்து ருச்யமூகத்தை விட்டு அடுத்துள்ள மலயமலையில் பதுங்கியிருந்தான். ஹனுமார் இவர்களுடன் அங்குச் சென்றார். ஸுக்ரீவனைக் கூப்பிட்டார். ஸுக்ரீவன் வந்தவுடன் அவனிடம் இவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களை

யெல்லாம் அறிவித்து, அவனுக்கும் ராமருக்கும் அக்கினிஸாக்ஷியாக ஸ்நேஹம் செய்து வைத்தார். இவ்வாறு ஏற்பட்ட நட்பினால் இருவரும் அடங்காத ஆனந்தம் கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் "ராகவா! நானும் வாலியும் ஸஹோதரர்கள். இருவரும் பிரீதியுடன் வாழ்ந்துவந்தோம். ஒரு ஸமயம் என் தமையனுக்கும் மாயாவி என்னும் அஸுரனுக்கும் ஒரு ஸ்திரீவிஷயமாய் விரோதம் நேர்ந்தது. ஒரு நாள் நள்ளிரவில் அந்த மாயாவி கிஷ்கிந்தா பட்டணத்தின் கோபுரவாசலில் நின்றுகொண்டு கர்ஜனை செய்து வாலியைப் போருக்கு அழைத்தான். உடனே வாலி புறப்பட்டான். நானும் கூடவே சென்றேன். வாலியைக் கண்டதும் மாயாவி பயந்து ஓடினான். நாங்களும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தோம். மாயாவி அப்போது ஒரு மலைக்குகையில் சென்று ஒளிந்தான். என் தமையன் என்னை வெளியிலிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான்மட்டும் அந்தக் குகையினுட் புகுந்தான். குகையினுள் இருவரும் போர்புரிந்தனர். ஒரு வருஷகாலமாயிற்று. வாலி வெளிவரவில்லை. செய்தியும் தெரியவில்லை. நான் என்னென்னவோ எண்

ணிக் கொண்டிருக்கையில், நுரையுடன் ரத்தப் பிரவாஹம் அந்தக் குகையிலிருந்து வெளி வந்தது. இதைக் கண்டதும் நான் திகிலடைந்து விட்டேன். வாலி இறந்து போனானென்றே எண்ணினேன். உடனே பயந்து பெரிய கற்பாறையால் அக் குகையின் வாயை மூடிவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன். நான் சொல்லாவிடினும், எனது முகக் குறியால் வாலியின் மரணத்தை ஊஹித்தறிந்த மந்திரிகள் என்னை நிர்ப்பந்தப் படுத்தி வானரராஜனாக ஸிம்மாஸனத்தில் ஏற்றினார்கள். இப்படியிருக்க, என் தமையன் வாலி அந்த மாயாவியைக் கொன்றுவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான். நான் அரசனாயிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்கு அடங்காக் கோபம் உண்டாயிற்று. என்னைப் பலவாறு தூஷித்தான். நான் நடந்த செய்தியைச் சொல்லி, அறியாமையால் நேர்ந்த இந்தக் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று காலில் விழுந்து மன்றாடினேன். என்ன சொல்லியும் வாலியது கோபம் தணியவில்லை. உடனே அவன் என்னை ஒற்றைத் துணியுடன் நகரிலிருந்து அடித்துத் துரத்தி விட்டான். நான் பதியை இழந்து பாரியையை இழந்து இவ்வாறு காடுகாடாய்ச் சுற்றித் திரிகி

றேன். இந்த ருச்யமூக பர்வதத்திற்கு வாலி வர முடியாது. ஆகையால் இங்குத் தங்கினால் தீங்கு நேரிடாதென்று நினைத்து இங்கு வஸிக்கின்றேன். ராமா! இவ்வாறு துயரத்திற்காளாகிய நான் தேவரீரைச் சரணமடைகின்றேன். என்னைக் காப்பாற்றியருளவேண்டும். எனது பத்தினியை நான் மறுபடியும் அடையுமாறு எனக்குத் துணை புரியவேண்டும். நானும் தேவரீருடைய தேவியாரைத் தேடி, அவர் எங்கிருந்தாலும் மீட்டுக்கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்" என்று ராமரிடம் தன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான்.

ராமரும் மனமிரங்கி "ஸுக்ரீவா! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். அந்தத் துஷ்டனான வாலியைக் கொன்று உனக்கு முடிசூட்டிவைக்கின்றேன். நீ மறுபடியும் ராஜ்யத்தைப் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்வாய்" என்று சொல்லி ஸுக்ரீவனுக்கு அபயப்ரதானம் செய்தார். முன்பு ஸீதை கழற்றியெறிந்த ஆபரணமூட்டையை அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் ராமருக்குக் காட்ட ராமர் "இவைகள் ஸீதையினுடைய கலன்களே" என்று கூறித் துயரத்தால் கண்ணீர் உதிர்த்துப் புலம்பினார்.

ஸுக்ரீவன் இனிமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லி ராமரைத் தேற்றினான்.

ஸுக்ரீவன், தனக்கு ராமர் அபயப்ரதானம் செய்தபோதிலும், வாலியினுடைய சக்தியை அறிந்தவனாகையால், ராமருடைய வார்த்தையில் பூர்ணமான விசுவாஸம் கொள்ளவில்லை. "ராமா! முன்னொரு காலத்தில் துந்துபி என்ற அஸுரன் எருமையுருவம் எடுத்துக் கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வாலியைப் போருக்கிழுத்தான். வாலியும் உடனே போர் தொடுத்து அந்த அஸுரனை உயரத் தூக்கிப் பூமியில் அடித்தான். அப்பொழுது அஸுரனுடைய உயிர் போயிற்று. பிறகு வாலி அந்தச் சவசரீரத்தை எடுத்துச் சுழற்றித் தூக்கியெறிந்தான். அந்த உடல் ஒரு யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் விழுந்தது. எறிந்த வேகத்தில் துந்துபியின் வாயிலிருந்து பெருகின ரத்தம் காற்றாலடிக்கப்பட்டுத் துளித்துளியாகி மதங்க மஹருஷியின் ஆச்சிரமத்தில் எங்கும் விழுந்தது. இவ்வாறு ரத்தத்துளிகள் விழுவதற்குள்ள காரணத்தை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்த மதங்கமஹருஷி "இங்கே வாலி வரலாகாது. வந்தால் மரணமடையவேண்டும்" என்று சபி

த்தார். ஆனது பற்றியே நான் இங்கே கவலையற்று வஸிக்கின்றேன். அந்தத் துந்துபியின் எலும்புக் கூடு இதோ மலைபோல் கிடக்கின்றது. பாருங்கள். மேலும், ராகவா! இதோ ஏழு ஆச்சா மரங்கள் நிற்கின்றனவல்லவா? வாலி இவைகளில் ஒன்றைப் பிடித்துக் குலுக்கினால் இலைகளெல்லாம் உதிர்ந்து மரம் மொட்டையாய் விடும். இவ்வளவு பராக்கிரமமுள்ள வாலியைக்கொல்வது அவ்வளவு எளிதல்ல" என்று ராமரிடம் ஸுக்ரீவன் ஸூசனையாகத் தெரிவித்தான்.

இதைக் கேட்ட ராமர் ஸுக்ரீவனுடைய பயத்தை நீக்கக் கருதி, அந்த எலும்புக் கூட்டை எண்ணூறு முழத்திற்கப்பால் போய் விழும்படி விளையாட்டாய்த் தமது காற் கட்டைவிரலால் தூக்கி யெறிந்தார். அவ்வாறே ஓர் அம்பு விடுத்து அநத ஏழு மரங்களையும் பிளந்தார். இந்த அற்புதச் செயல்களைக் கண்டவுடன் ஸுக்ரீவனுடைய ஸம்சயம் நீங்கிற்று. முன்னிலுமதிகமாக பயமும் பக்தியும் ராமரிடம அவனுக்கு உண்டாயின.

பிறகு ராமர் லக்ஷ்மணர் ஸுக்ரீவன் ஹனுமார் மற்ற வானரர்கள் எல்லாரும் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள். ராமர் அங்கு ஒரு மரத்

தடியில் மறைந்து நின்றார். ராமருடைய சொற்படி ஸுக்ரீவன் வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். வாலி உடனே வெளிவந்து யுத்தம் செய்து ஸுக்ரீவனை நன்றாயடித்துத் துரத்திவிட்டான், ஸுக்ரீவனோ வாலியினுடைய இடிபோன்ற கைக்குத்தைத் தாங்கமுடியாமல் கதறிக்கொண்டே ராமரிருக்குமிடம் வந்து, வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து நின்றான்.

ராமரும் ஸுக்ரீவனைக் கண்டு பெரிதும் இரங்கினார். ஸுக்ரீவா! நீ வருந்தவேண்டாம். உனக்கும் உன் தமையனுக்கும் ஒரு விதத்திலும் வித்தியாஸம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆகையால் நான் பாணம விட்டால் ஒரு கால் அது தவறி உன்மீது பாய்ந்துவிடுமோ என்றஞ்சியே நான் அம்பு எய்யாமல் இருந்துவிட்டேன்." என்று கூறி ஸுக்ரீவனைத் தேற்றினார். பின்பு ஸுக்ரீவனுடைய கழுத்தில், பூங்கொத்து நிறைந்த ஒரு கொடியை எடுத்து மாலையாகப் போடும்படி லக்ஷ்மணருக்குக் கட்டளையிட்டார். லக்ஷ்மணரும் அப்படியே செய்தார்.

பிற்பாடு ராமர், மறுபடியும் போய் வாலியைப் போருக்கிழுக்கும்படி ஸுக்ரீவனிடம்

சொன்னார். ஸுக்ரீவனும் வெகு உற்சாகத்துடன் சென்று அவ்வாறே வாலியைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். வாலியும் கடுங்கோபத்துடன் அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டான். அப்பொழுது வாலியின் பத்தினியாகிய தாரை பற்பல காரணங்களையும் கூறி அவனைச் சண்டைக்குப் போகாமலிருக்கும்படி வேண்டினாள். எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாமல் வாலி யுத்தத்திற்கு வந்தான். இருவருக்கும் பலமான சண்டை மூண்டது. அக்காலையில் மரத்தடியில் மறைந்திருந்த ராமர் ஓரம்பு விட்டார். அது வாலியின் மார்பில் பாய்ந்தது. அந்தப் பாணத்தால் தாக்குண்ட வாலி ரத்தம் ஆறாகப் பெருக ப்ரஜ்ஞை யற்றுப் பெரு மரம் சாய்வது போலச் சாய்ந்து பூமியில் விழுந்தான்.

சிறிது நேரம் சென்றதும் வாலிக்கு ப்ரஜ்ஞை வந்தது. இவன் ராமரைப் பலவாறாக இகழ்ந்தான். ராமரும் வாலிக்குத் தக்கபடி விடையளித்தார். ராமருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் வாலியினுடைய புத்தி தெளிவு பெற்றது. ராமர் செய்தது தவறல்ல என்று நினைத்து அவரைப் பல விதத்திலும் புகழ்ந்தான். தான் கூறிய இழிந்த சொற்களைப் பற்றி

வருந்தினான். பொறுத்தருளும்படி ராமரைப் பிரார்த்தித்தான்.

இவ்வாறு வாலி கொல்லப் பட்டதைக் கேள்வியுற்றதும், வாலியினுடைய பத்தினியாகிய தாரை பிள்ளை அங்கதனையும் வேறு பல வானரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு யுத்த களத்திற்கு வந்தாள். வாலியைக் கண்டதும் கோ என்று கதறினாள். பூமியில் விழுந்து புரண்டாள். வாலியின் பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பினாள். தானும் உயிர்விட உறுதிகொண்டாள். அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களும் வாலி ஸமீபம் வந்து துக்கம் பொறுக்க மாட்டாமல் பலவும் சொல்லிக் கதறினார்கள்.

அப்பொழுது தெய்வச் செயலாய் வாலிக்குக் கொஞ்சம் மூர்ச்சை தெளிந்தது. கண்ணைத் திறந்தான். தனது பந்துக்களெல்லாம் அழுதுகொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். உடனே தனது பத்தினிக்கும் பிள்ளைக்கும் ஸஹோதரனுக்கும் தக்கவாறு புத்தி சொல்லிவிட்டு உயிர்நீத்தான்.

தாரையும் அங்கதனும் ஸுக்ரீவனும் முன்னிலும் அதிகமாகப் புலம்பினார்கள். ராமர் சொற்படி வாலிக்கு ஈமக்கடன் நடந்தது.

பிறகு ராமருடைய ஆஜ்ஞைப்பிரகாரம் கிஷ்கிந்தையில் ஸுக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. ஸுக்ரீவனும் அங்கதனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டினான்.

அப்பொழுது மாரிக்காலமாகையால் வெளியில் சென்று ஸீதையைத் தேட ஸௌகரியப்படவில்லை. ராமரும் மாரிக்காலம் கழிந்தபின் இங்கு வரலாம் என்று ஸுக்ரீவனிடம் சொல்லிவிட்டுத் தாமும் தம்பியுமாக ஓரழகிய மலைக் குகையில் தங்கியிருந்தார்.

இந்தக் காலத்தில் ராமர் ஸீதையை நினைந்து புலம்பினார். லக்ஷ்மணரும் அவ்வப்போது ஏற்றவாறு கூறி ராமரைத் தேற்றிவந்தார். மாரிக் காலமாகிய நான்கு மாதங்களும் சென்றன. முன் சொன்னபடி ஸுக்ரீவன் வரவில்லை. ராமருக்குக் கோபம் பிறந்தது. லக்ஷ்மணர் ராமருடைய கோபத்தைத் தணித்துவிட்டு ஸுக்ரீவனைக் கூட்டிவரத் தாமே கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார். லக்ஷ்மணர் ராமரால் அனுப்பப்பட்டு நிரம்பக் கோபத்துடன் வந்திருப்பதை

அங்கதன் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்ட ஸுக்ரீவன் நடுநடுங்கினான். உடனே எப்படியாவது ஸமாதானம் செய்யவேண்டுமென்று தாரையை லக்ஷ்மணரிடம் அனுப்பினான். தாரையும் லக்ஷ்மணரிடம் வந்து பணிந்து மன்றாடி அவருடைய கோபத்தைத் தணித்தாள்.

கோபம் தணிந்ததும் லக்ஷ்மணர் ஸுக்ரீவனை அழைத்துக் கொண்டு ராமரிடம் வந்தார். ஸுக்ரீவன் ராமரை அணுகித் தனது பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினான்.

அப்பொழுது ஸுக்ரீவனது கட்டளைப் படி, உலகத்தில் ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடந்த வானர ஸைன்யம் ஒருங்கு சேர்ந்து ராமரிருக்குமிடம் வந்து குவிந்தது.

பிறகு ஸுக்ரீவன் விந்தன் என்ற ஸேனாதிபதியைப் பல வானரர்களுடன் கீழ்த் திசைக்குப் போகுமாறும், அங்கதன் ஹனுமார் ஜாம்பவான் முதலியவர்களைத் தெற்குத் திக்குக்குச் செல்லும்படியும், ஸுஷேணனை முன்னிட்டவர்களை மேற்குத் திக்குக்குப் போகும்படியும், சதவலி முதலானவர்களை வடதிசைக்குச் செல்லுமாறும் கட்டளையிட்டான். அவரவர்கள்

போகவேண்டிய வழியையும் அவரவர்களுக்கு நன்றாக எடுத்துரைத்து விளக்கினான் "வான ரோத்தமர்களே ! நீங்கள் உங்களுக்குக் குறிப் பிட்ட திசையிற் சென்று எங்கும் தேடிப் பார் க்கவேண்டும். ஸீதாதேவியார் பிழைத்திருக் கின்றாரா? என்பதையும், ராவணன் எங்கிருக் கின்றான்? என்ன செய்கின்றான்? என்பதை யும் நன்கு அறிந்துகொண்டு ஒரு மாஸத்திற் குள் வரவேண்டும். இப்படிச் செய்யாவிடில் நீங்கள் பெருந்தண்டனைக்கு ஆளாவீர்கள்" என்றும் சொல்லியனுப்பினான்.

அப்போது ராமர் பல குறிப்புகளாலும் ஹனுமாராலே தான் இந்தக் காரியம் நிறை வேறக் கூடுமென்று எண்ணித், தமது மோதிர த்தை ஸீதையிடம் அடையாளமாகக் கொடுக் கும்படி அவரிடம் கொடுத்தார்.

வானர வீரர்களெல்லாரும் தங்கள் தங் களுக்குக் குறிப்பிட்ட திசையை நோக்கிச் சென்றனர். தென் திசைக்குப் போனவர்க ளைத் தவிர மற்ற மூன்று திக்குக்கும் சென்ற வானரர்கள் எங்கும் தேடியும் ஸீதையைக் கா ணாமல் ஸுக்ரீவனிருக்குமிடம் திரும்பி வந்து சேர்ந்தனர்.

தெற்குத் திக்குக்குச் சென்ற ஹனுமார் முதலானவர்களும் ஒவ்வொரு காட்டிலும் ஒவ்வொரு மலையிலும் தேடிச் சென்றார்கள். ஓரிடத்தும் ஸீதையைக் காணவில்லை. ஸுக்ரீவன் கொடுத்த ஒரு மாஸக் கெடுவும் முடிந்துவிட்டது. "இனி நாம் ஸுக்ரீவனைப் பார்ப்பது தகாது. நாம் இங்கேயே பட்டினி கிடந்து பிராணனை விடுவது மேலானது" என்று உறுதி கொண்டு அங்கு ஒரு மலைச் சாரலில் படுத்துக் கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பற்றியும் ஜடாயுவைக் குறித்தும் வாலி ஸுக்ரீவர்களை ஸம்பந்தித்தும் என்னென்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது ஸம்பாதி என்னும் கழுகு அந்த மலையிலிருந்தது. அது ஜடாயுவுக்குத் தமையன். அது இவர்களைத் தின்னக் கருதி மலைக் குகையினின்று வெளிவந்தது. வானரர்கள் ஜடாயு மரணத்தைப் பற்றிப் பேசினது அதன் காதில் விழுந்தது. உடனே அது இவர்களுடைய வரலாற்றை வினவியது. இவர்களும் அடிமுதல் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தனர். ஜடாயுவின் மரணத்தைக் கேட்டதும் அது பலவாறு புலம்பிற்று.

பிறகு அந்த ஸம்பாதி "வானரர்களே! கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் கறுத்துப் பெருத்த ஒரு ராக்ஷஸன் தங்கக் கொடிபோன்ற ஒரு ஸ்திரீயை எடுத்துக் கொண்டுபோவதைப் பார்த்தேன். அந்தப் பெண் "ராமா! லக்ஷ்மணு!" என்று கதறிக்கொண்டேயிருந்தாள். அந்த ராக்ஷஸன் ராக்ஷஸ ராஜனுகிய ராவணன். அவன் வஸிக்குமிடம் லங்காபட்டணம். அவன் தனது பட்டணத்தில் இந்தப் பெண்ணை ராக்ஷஸிகளுடைய நடுவில் வைத்திருக்கிறுன். அந்த லங்கையோ தென் கடலின் மறு கரையிலிருக்கின்றது. நடுவிலுள்ள ஸமுத்திரம் நூறு யோஜனை தூரம் அகன்று பரந்து கிடக்கிறது. இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் சென்றுல், லங்கையில் நிச்சயமாய் ஸீதையைப் பார்க்கமுடியும். எனக்கு ஞானதிருஷ்டி உண்டு. நடந்த விஷயங்களெல்லாம் நன்றுகத் தெரிகின்றன. நீங்கள் சென்று காரியத்தை முடித்துக்கொண்டே திரும்புவீர்கள் என்று என் ஞானதிருஷ்டியில் படுகிறது." என்று சொல்லிற்று.

உடனே எல்லா வானரர்களும் தெற்கு ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். நூறு யோஜனை தூரம் அகலமுள்ள கடலை எவ்வாறு கடப்

படுமென்று எல்லாரும் கவலைப் பட்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவருடைய சக்தியைத் தெரிவித்தார்கள். கடலைத் தாண்ட ஒருவருக்கும் வலிமை இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை.

அப்பொழுது ஜாம்பவான் ஹனுமாருடைய பராக்கிரமத்தைப் புகழ்ந்து "ஹனுமானே! நீ தான் இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றக் கூடியவன். நீ இந்தக் காரியத்தை முடித்து எங்களை ஸந்தோஷப் படுத்த வேண்டும்." என்று வேண்டினான்.

ஹனுமார் "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று மறுமொழி கூறி, கடலைத் தாண்டுவதற்கு வேண்டிய பெரிய உருவம் எடுக்க நினைத்தார். உடனே நிமிஷந்தோறும் ஹனுமாருடைய சரீரம் பருக்கத் தொடங்கி மலைபோல வளர்ந்து நின்றது. இதைக்கண்டு மற்றவர்கள் ஆனந்தம் கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஹனுமார் அந்த உருவத்துடன் கடலைத் தாண்ட அங்குள்ள மஹேந்திர மலையின் உச்சியில் ஏறினார்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முற்றிற்று.

ஸுந்தரகாண்டம்.

கடலைத் தாண்ட மலைமீதேறிய ஹனுமார் அதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார். கை கால்களை நன்றாக உறுதிப் படுத்திக் கொண்டார். மூச்சை அடக்கினார். உடனே மஹேந்திர மலைமீது கால்களை அழுத்தி உயரக் கிளம்பித் தென்திசை நோக்கி ஆகாச வழியாகப் பாய்ந்து சென்றார்.

அப்பொழுது, இந்திரனுக்குப் பயந்து ஸமுத்திரத்தினுள் ஒளிந்து கிடக்கும் மைனாகபர்வதம், ஸமுத்திரம் தாண்ட வெளிவந்து, ஹனுமாரைப் பார்த்து “ஹனுமாரே! நீர் பிடிப்பில்லாத ஆகாச வழியில் செல்கின்றீர். என்மீது இறங்கிச் சிறிது நேரம் தங்கி விடாயாற்றிக் கொண்டு போகலாம்” என்று வேண்டிற்று. ஹனுமாருக்குக் காரியத்திலேயே கண்ணாகையால் இநத வேண்டுகோளை ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. முன்போலவே வேகம் தளராமல் சென்றார்.

அக்காலையில் தேவர்கள் ஹனுமாருடைய சக்தியைப் பற்றி ஸம்சயித்து, நாகமாதாவாகிய ஸுரஸையென்பவளை, ஹனுமாருடைய

சக்தியைப் பரீக்ஷிக்குமாறு அனுப்பினார்கள். அவளும் ஹனுமாருக்கு எதிரிடையாக நின்றாள். அவளுக்கும ஹனுமாருக்கும் நடந்த போராட்டத்திலிருந்து ஹனுமாருடைய சக்தியைத் தேவர்கள் அறிந்து கொண்டாடினார்கள்.

இவ்வாறு ஹனுமார் ஆகாசத்தில் ஊடுருவிப்பாய்ந்து செல்லுகையில், ஸிம்மிகை என்ற ராக்ஷஸி, அவருடைய நிழலைப் பிடித்து இழுத்தாள். உடனே ஹனுமாரும் இழுக்கப் பட்டு சக்தி குறைந்து சிறிது தயங்கினார். "இதற்குக் காரணமென்ன" என்று குனிந்து பார்க்கையில், அநத ராக்ஷஸி ஹனுமாருடைய கண்ணுக்குப் புலப்பட்டாள், பிறகு அந்த ராக்ஷஸி இவரை விழுங்கத் தனது பெரிய வாயைத் திறந்தாள். அப்போது ஹனுமார் அவள் வாயில் புகுந்து நகங்களால் அவளுடலைக் கிழித்து அதினின்றும் வெளிப்பட்டார்.

இவ்வண்ணம் நடுவில் நேர்ந்த இடையூறுகளை நீக்கிக் கொண்டு ஹனுமார் ஸமுத்திரத்தின் தென்கரையில் வந்துசேர்நது, திரிகூடமலையின்மீது நிற்கும் லங்கையைக கண்ணுற்றார்.

லங்கையின் அழகிய மதிள்களையும் கோபுரங்களையும் பொய்கைகளையும் பூங்காவனங்க

ளையும் பார்க்கப் பார்க்க ஹநுமாருக்கு வியப்பும் திகைப்பும் உண்டாயின. அந்தப் பட்டணத்தின் அமைப்பையும் காவலையும் நினைத்து ஹநுமார் "நான் இவ்விடம் வந்துவிட்டேன். ஆயினும் என்னால் என்ன செய்ய முடியும். எப்படி நான் பட்டணத்திற்குள் போய் ஸீதாதேவியைத் தேடக்கூடும்? என்ன அரண்! என்ன காவல்!! மற்ற வானரர்கள் வந்தாலும் இங்கு அவர்கள் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஸீதாதேவி உயிரோடிருப்பதை நான் எவ்வாறு அறிவேன்" என்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டார்.

"இனி நான் கவலைப்படுவதில் பயனில்லை. எப்படியாவது வந்த காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். இங்குள்ள ராக்ஷஸர்களோ மஹாமாயாவிகள். அவர்களை நான் எவ்வாறாவது ஏமாற்றவேண்டும். என் உருவத்தை வெகு சிறிதாகச் செய்துகொண்டு இரவில் பட்டணத்திற்குள் நுழைந்து தேடுவதுதான் ஏற்றது" என்று தமக்குத் தாமே உறுதிசெய்து, அந்திப் பொழுதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அந்த திரிகூடமலையினுச்சியிலேயே தங்கியிருந்தார்.

ஸூரியன் மலைவாயில் விழுந்தான். சந்திரனும், இவருக்குத் துணைபுரிபவன் போல உய

ரக் கிளம்பினன். அப்பொழுது ஹனுமார் தம் முருவத்தை மிகச் சிறியதாக்கி அப் பட்டண த்திற்குட்புகுந்தார்.

அக்காலையில் அந்தப் பட்டணத்தினுடைய அதிஷ்டான தேவதை, பயங்கரமான ராக்ஷஸி வேஷத்தோடு ஹனுமாருடைய எதிரில் வந்து நின்று இவர் உட்புகாதபடி தடுத்தது. உடனே ஹனுமார் "லங்கை" என்ற அந்தத் தேவதையை அடித்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு உட்சென்றார்.

சென்றதும், மதிள் வழியாகப் பட்டணமெங்கும் சுற்றித் திரிந்தார். ஒவ்வொரு வீட்டையும ஆராய்ந்தார். மந்திரிமார் கும்பகர்ணன் முதலியவருடைய கிருகங்களிலும் சென்று ஸீதாதேவியைத் தேடினர். காணவில்லை. பிறகு ராவணனுடைய மாளிகைக்கு வந்தார். அவனுடைய அந்தப்புரம் சென்றார். அங்கும் ஸீதையைக் காணவில்லை. ஓரிடத்திலும் ஸீதையைக் காணுதபடியால் ஹனுமாருக்கு "நான் எங்கும் தேடிவிட்டேன். தேவியாரைக் காணவில்லையே. ஸம்பாதி சொன்னது பொய்யா? ராவணன் தூக்கிக்கொண்டு வருகையில், அவன் கையிலிருந்து நழுவிக் கீழே ஸமுத்திரத்தில் வி

பூந்து ஸீதா தேவியார் இறந்தாரோ? அல்லது ராவணனுடைய உபத்திரவம் பொறுக்கமுடியாமல் தாமாகவே உயிரை விட்டிருப்பாரோ? அன்றி, தன் சொற்படி கேளாமையால் ராவணனே கோபங்கொண்டு தேவியாரை விழுங்கியிருப்பானோ? அல்லது, முழுமதிபோன்ற ராமன் முகத்தை நினைந்து நினைந்து வருந்தி நின்ற தேவியாருடைய உயிர் தானாகவே நீங்கிவிட்டதோ? ஐயோ, எவ்வாறானால்தான் என்ன. இனி ஸீதாதேவியைப் பார்ப்போமென்கிற ஆசை இல்லை. என்ன செய்வேன். வானரர்களிடத்திலும் ஸுக்ரீவன் முன்னிலையிலும், ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஸன்னிதியிலும் நான் என்ன சொல்வேன். இங்கிருந்து நான் வீணில் செல்வது அழகல்ல. உயிர்நீத்தலே மேலானது. இந்த நிலைமையில் நான் உயிருடன் வாழ்வது இழிவானது.'' என்பனபோன்ற பற்பல எண்ணங்களும் உண்டாயின.

சிறிதுநேரம் சென்றதும், மறுபடியும் ஒருதடவைத் தேடிப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை அவருள்ளத்தில் உதித்தது. உடனே அவருடைய மனதில் புதிய ஊக்கமும், தேகத்தில் புதிய வலிமையும் பிறந்தன. தேவர்களை

யெல்லாம் கைகூப்பி வணங்கினர். மதிள் வழியாகவே "அசோகவனம்" என்னும் பூங்காவிற்குச் சென்றார்.

அந்த அசோகவனத்தில் பலவகைக் கொடிகளும் செடிகளும் மரங்களும் பூத்தும் காய்த்தும் எங்கும் விளங்கின. வெள்ளிமரங்களும் தங்கமரங்களும் அதில் கணக்கற்றிருந்தன. தாமரைப்பொய்கைகளுக்கும் குவளைவாவிகளுக்கும் அங்கு ஒரெல்லை கிடையாது. சிறிய சிறிய குன்றுகளும், அவைகளிலிருந்து ஓடிவரும் அருவிகளும், முத்தும் பவளமுமாயுள்ள மணல்களும், பற்பல ரத்தினங்களால் கட்டப்பட்ட தளங்களும், ஸ்படிகக் கற்களால் எழுப்பிய மேடைகளும் பார்ப்போருடைய மனத்தைக் கவருவனவாயிருந்தன. அந்தப் பூங்காவில் தங்கமயமான ஒரு சிம்சபா விருக்ஷம், தளிர்த்தும் பூத்தும் விளங்கிற்று.

ஹனுமார் "ஒருகால் ஸீதை இங்கு வரக்கூடுமோ" என்று நினைத்து அந்த மரத்தின்மீது இலைகளில் மறைந்து உட்கார்ந்திருந்தார். அந்த மரத்திற்கருகில் அழகிய ஒரு மாளிகையில் ஸீதாதேவி இருப்பதைக் கண்டார்.

ஸீதையின் சரீரம் மெலிந்து ஒளியிழந்தி

ருந்தது. அவள் மனத்தில் துயாமும் கவலை யும் குடிகொண்டிருந்தன. கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் பெருகிற்று. வேட்டை நாய்களின் மத்தியிலகப்பட்ட மான்பேடு போல அவள் அரக்கிகளின் நடுவிலகப்பட்டுத் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இந்நிலைமையில் ஸீதை இருந்தமையால், முதலில் ஹநுமாருக்கு "இவர் ஸீதைதாமோ" என்ற ஸந்தேகம் ஏற்பட்டது. பிறகு ராமர் சொன்ன அடையாளங்களால் "இவரே ஸீதா பிராட்டியார்" என்று நிச்சயித்தார்.

ஸீதையைக் கண்டதும் ஹநுமாருடைய மனம் உருகிவிட்டது. "ஆஹா! என்ன கா லக் கொடுமை. ஜனகருடைய பெண். ராமரு டைய தர்மபத்தினி. பதிவ்ரதா சிரோமணி. எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவர். இவ்வ ளவு மேன்மையுள்ள ஸீதாதேவி கூட இவ்வண் ணம் கஷ்டப் படுவதென்றால், இதற்குக் கார ணமாகக் காலத்தின் கோலத்தைத் தவிர வே று எதைச் சொல்லக் கூடும், இந்த ஸ்திதி யைப் பார்க்க என் மனம்கூடப் புண்படுகிறது. ராமர் இவரைப் பற்றிப் புலம்பும்போது முன்பு நான் நகைப்பதுண்டு. இப்பொழுதோ இவ

ரைப் பிரிந்தும் ராமர் உயிருடனிருக்கின்றாரே என்று எனக்கு வியப்புண்டாகிறது. இவருக்காக ராமர் மூன்று உலகங்களையும் சுட்டெரித்தாலும் அது தகுமென்றே நான் சொல்வேன்" என்று தமக்குள் பேசிக் கொண்டார். அந்த ஸமயத்தில் ஹனுமாருக் குண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. அப்பொழுது இராக்காலம் ஏறக்குறைய முடிவடைந்தது. விடியற்காலம் நெருங்கிற்று. ராவணன் தூங்கியெழுந்தான். ஸீதைமீது இவனுக்குள்ள ஆசையும் எழுந்தது.

உடனே ஸீதையிருக்குமிடம் வந்தான் காமப்பேய் பிடித்துப் பலவிதமாக ஸீதையிடம் ஊளையிட்டான். ஸீதாதேவியோ ஒரு புல்லை நடுவிலிட்டு அதைப் பார்த்துக் கொண்டே மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினாள் — "ராவணா! நீ தகாத மொழியைக் கூறாதே. உன் விருப்பத்திற்கு நான் உடன்படேன். ஆண் சிங்கத்துக்கே உரிமையான பெண் சிங்கம் எப்பொழுதாவது நரியை விரும்புமா? உன் பத்தினி கற்பிழக்க நீ ஸம்மதப்படுவாயா? அப்படித்தானே மற்றவர்களுடைய பெண்டிர்களும் இருக்கவேண்டும். நீ என்னைத் திருடிக் கொண்டுவந்தாய். எனது கணவர் மிகு கருணைவாய்ந்த

வர். என்னை அவரிடம் கொண்டுபோய் விட்டுப் பொறுத்தருளும்படி அவரை வேண்டிக்கொள். இல்லாவிட்டால் நீ உன் சுற்றத்தாருடன் அழிவாய். இது நிச்சயம். லங்காபட்டணம் இடுகாடாய்த் தீரவேண்டாம்." என்று கடுமையாகவும் உபதேசமாகவும் மறுமொழி கூறினாள்.

இதைக் கேட்டவுடன் ராவணனுக்குக் கோபம் பிறந்தது. "இன்னும் இரண்டு மாதம் கெடுக் கொடுத்திருக்கின்றேன். அதற்குள் நீ என் இஷ்டப்படி நடக்காவிட்டால் உன்னைத் தின்று விடுவேன்" என்று சொன்னான். அங்குக் காவலாக ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்த ராக்ஷஸிகளிடம் "நீங்கள் ஸீதையைப்பயத்தாலும் நயத்தாலும் இணங்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு, வருத்தத்துடன் தனிடம் சென்றான்.

பிறகு ராக்ஷஸிகள் பலவாறு கூறி ஸீதையைப் பயமுறுத்தினார்கள். என்ன செய்தும் ஸீதையின் உறுதி தளரவில்லை. அப்பொழுது விபீஷணனுடைய பெண்ணாகிய த்ரிஜடை, தான் ஒரு கனவு கண்டதாகவும், அதிலிருந்து, லங்காபட்டணமும் ராவணன் முதலியவரும் அழிந்துபோகக் கூடுமென்பதும் ராமர் ஸீதை

யை மீட்டுக்கொண்டுபோகக் கூடுமென்பதும் தெரிவதாகவும் சொன்னாள்.

ராவணன் தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டுச்சென்றதும், ஸீதையின் மனத்துயரம் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. அவள் ராவணனுடைய கெட்ட எண்ணத்தை நினைத்து வருந்தினாள். தர்மப்ரபுவாகிய ராமன் தன்னை ஏன் காப்பாற்ற வரவில்லை என்று சிந்தித்து ஏங்கினாள். "நான் ஸ்திரீ தர்மத்தை மீறி நடந்ததில்லையே. தர்மம் தலை காக்கவில்லையே" என்று சொல்லிப் புலம்பினாள். "இனி நான் உயிருடனிருப்பதில் பயனில்லை. ஆகையால் எனது ஆவியையும் துயரத்தையும் ஒழித்து விடுகிறேன்." என்று உறுதிகொண்டாள்.

உடனே மெள்ள நடந்து ஹனுமார் மறைந்திருந்த சிம்சபா விருக்ஷத்தினிடம் வந்து "இந்த மரக் கிளையில் எனது பின்னலை மாட்டி நான்று உயிரை விடுவேன்" என்று நினைத்தாள். அப்போது ஸீதைக்குப் பல சுப சகுனங்களும் நேர்ந்தன.

அந்த ஸமயத்தில் சுப சகுனங்கள் நேர்ந்தமையால், ஸீதை உயிர்விடுவதில் சிறிது தயங்கினாள். த்ரிஜடையின் கனவையும் எண்ணி

ளுள். வரும் காலத்தில் தனக்கு நன்மை உண்டாகுமென்று நினைத்தாள்.

சிம்சபா மரத்திலிருந்த ஹனுமார் அங்கே நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தார். "இனிக் காலம் கழிக்கலாகாது. ஸீதாதேவியோடு பேசியே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடில் தேவியார் நான்று உயிரை விடக் கூடும். நான் பேசுவதாயிருந்தாலும் எவ்வாறு பேசவேண்டும்? தேவியாருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவேண்டுமல்லவா? அவர் மனத்தில் ஸம்சயத்தையோ பயத்தையோ கொள்ளலாகாது, ஆகையால் தக்கவாறு பேசவேண்டும்" என்று ஆலோசித்துப் பேசத் தொடங்கினார்.

"இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதரென்ற ஓரரசர் இருந்தார். அவருடைய மூத்த பிள்ளையாகிய ராமர், தம்பி லக்ஷ்மணரையும் மனைவி ஸீதாதேவியையும் கூட்டிக் கொண்டு, தந்தையின் கருத்துப்படி கானகமடைந்தார். காட்டில் வாழும்பொழுது, ராவணன் ஸீதாதேவியாரை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். ராமர் ஸீதாதேவியைத் தேடி வருகையில் வானரராஜனை ஸுக்ரீவனுக்கும் அவருக்கும் ஸ்நேஹம் உண்டாயிற்று. நான் ஸுக்ரீவனுடைய வேலைக்கா

ரன். ஸீதாதேவியைத் தேடும்படி அவர்களால் அனுப்பப்பட்டு, கடலைத் தாண்டி இங்கே வந்திருக்கின்றேன். இங்கு ஸீதாதேவியைக் கண்டுகொண்டேன். என் பாக்கியமே பாக்கியம்" என்று இனிமையாக மொழிந்தார்.

இதைக்கேட்டதும் ஸீதை ஆச்சரியமடைந்தாள். தலையை நிமிர்த்துப் பார்த்தாள். சிம்சபாமரத்தின் கிளையில் ஒரு குரங்கு இருப்பது தெரிந்தது. இது என்ன கனவா? நனவா? என்று மயங்கினாள். ராவணனே ஒரு ஸமயம் இவ்வாறு குரங்கு ரூபத்துடன் வந்து தன்னை ஏமாற்றுகிறானோ என்று நடுங்கினாள். பிறகு தன் மனத்தை ஒருவாறு உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு, ஹனுமாருடைய வரலாற்றை வினவினாள்.

அவர் சொன்ன மறுமொழியிலிருந்து "இவன் ராமதூதன் தான். இவன் சொல்வது உண்மையே" என்று ஸீதைக்கு நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

அப்பொழுது ஹனுமார், ஸீதையைப் பிரிந்த பிறகு ராமருக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தையும், அவருடைய நிலைமையையும், ஸுக்ரீவனுக்கும் அவருக்கும் நேர்ந்த நட்பையும், தம்

முடைய விருத்தாந்தத்தையும் விரிவாகக்கூறி, ஸீதையின் விருப்பப்படி ராமருடைய உருவத்தையும் அதன் அழகையும் வர்ணித்துத் தம் கையில் ராமர் கொடுத்தனுப்பின கணையாழியை ஸீதையிடம் கொடுத்தார்.

கணையாழியைப் பெற்றதும் ஸீதை ராமரே நேரில் வந்திருப்பதுபோலத் திருப்தியடைந்தாள். ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கினாள். கண்ணிலும் மாரிலும் அந்தமோதிரத்தை வைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் ஒருங்கே அடைந்தாள். ஸீதையினுடைய அப்போதைய நிலைமையை இன்னதென்று எவராலும் கூறமுடியாது. பிறகு ஸீதை "ஹநுமானே! ராமர் ஏன் என்னை இவ்வாறு உபேக்ஷித்திருக்கின்றார், நான் யாதொரு தவறும் செய்யவில்லையே. கருணாமூர்த்தியாகிய ராமருக்கு அவரையே தெய்வமாக நினைத்துக் காலம் கழித்துவரும் என்னை இவ்வண்ணம் கஷ்டப்படவிட்டிருப்பது தகுமா? லக்ஷ்மணர்தாமாகட்டும் இப்படி என்னை விடலாமா? அவர்கள் ராவணனை ஜயிக்க அஞ்சுகிறார்களா? அவர்களுடைய சக்தி குறைந்துவிட்டதா? அல்லது என்மீது குற்றங்குறைகளைச்

சொல்லுகிறார்களா? அவைகளிருந்தாலும் பொறுத்தருளவேண்டாமா? இன்னும் இரண்டுமாதக் கெடு எனக்கு ராவணன் கொடுத்திருக்கிறான். அதற்குள் ரகுகுலதிலகர் வந்து என்னை மீட்பாரா? ஹநுமானே! நீ எப்படியாவது என்னை மீட்கும்படி அவர்களிடம் சொல்லி, அவர்களை இங்கு அழைத்துவரவேண்டும்" என்று கூறித் துக்கம் தாங்கமாட்டாமல் அழுது கண்ணீர் உதிர்த்தாள்.

அதற்கு ஹநுமார் "தாயே! தாங்கள் இங்கிருப்பது ராமருக்குத் தெரியாது. ஆகையால் இதுவரையில் தங்களை மீட்கமுடியவில்லை. தங்களை ராமரும் லக்ஷ்மணரும் உபேக்ஷித்ததாகத் தாங்கள் நினைக்கவே கூடாது. இனி கவலைப்படவேண்டாம். நான் வெகு சீக்கிரத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை இங்கே அழைத்துவருகிறேன். மஹா வீரர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் ராவணனை வேரோடறுத்துத் தங்களை மீட்பார்கள். ஐயமில்லை. தங்களைப் பற்றி ராமர் படும் துயரம் சொல்லத்தரமன்று. மேலும், தாயே! ஏன் ராமர் இங்கு வரவேண்டும்? நானே என் முதுகில் தங்களை ஏற்றிக்கொண்டு முன்போலவே கடலைத் தாண்டி ஸ்ரீராமரிடம் தங்க

ளைச் சேர்ப்பிக்கின்றேன். சிறிதும் சிரமமோ பயமோ இல்லாமல் நான் தங்களை எடுத்துக் கொண்டுபோக முடியும்" என்று கூறி, சிம்சபாமரத்திலிருந்து குதித்து ஸீதாதேவிக்கு நம்பிக்கை பிறப்பதற்காகத் தமதுருவத்தை மலை போல வளரச் செய்து தேவியின் முன் நின்றார்.

அப்பொழுது ஸீதை ஹநுமாருடைய உருவத்தைப் பார்த்து வியப்புற்றாள். அவருடைய சக்தியையும் தைரியத்தையும் வெகுவாகப் புகழ்ந்தாள். "ஹநுமானே! என்னை முதுகில் எடுத்துக்கொண்டுபோக உனக்கு வலிமை உண்டென்பதில் எனக்குக் கடுகளவும் ஸம்சயமில்லை. ஆயினும் நான் உன்னோடு வருவது யுக்தமன்று. மஹாசூரரான ராமர் இவ்விடம் வந்து ராவணனை அடியோடு அழித்து, எல்லாரும் பார்க்க என்னை மீட்டுக் கொண்டுபோவதன்றோ புகழத்தக்கது. நீசனாகிய ராவணன் கைக்கொண்ட வழியை நாமும் கைக்கொள்ளலாமா?" என்று மொழிந்தாள்.

இதைக் கேட்டதும், ஹநுமார் ஸீதையினுடைய மனவுறுதியையும அறநெறியையும் பேசும் திறமையையும் தம் மனத்தில் மிகப் பாராட்டினார்.

பிறகு "ஹனுமானே! நானும் ராமரும் சித்திரகூடத்தில் வஸித்தபோது ஒருநாள் இந்திரன் பிள்ளையான காகாஸுரன் எனதருகு வந்து எனக்குத் தீங்கு இழைத்தான். அப்போது ராமர் ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்துப் பிரமாஸ்திரமந்திரம் ஜபித்து அவன்மீது பிரயோகித்தார். அவன் பயந்து மூன்று உலகமும் சுற்றித் திரிந்தான். ஒருவரும காக்க முன் வரவில்லை. பிறகு அவன் ராமர் காலில் வந்து விழுந்து சரணாகதி பண்ணினான். ராமர் அவனது வலக் கண்ணை அந்த அஸ்திரத்திற்கு இலக்காக்கிப் பறித்துவிட்டு அவனை உயிருடன் போகவிட்டார். இந்தக் கதையை அடையாளத்திற்கு நான் சொன்னதாக ராமரிடம் நீ சொல்லவேண்டும். மேலும், நான் கொடுக்கும் சூடாமணியை ராமரிடம் கொடுக்கவேண்டும். நீ அவர்களைக் கூட்டி வந்து ராவணனைக் கொன்று என்னை மீட்குமாறு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் இன்னமும் ஒருமாதம் பொறுத்திருக்கிறேன. அதற்குள் நீங்கள் என்னை மீட்காவிட்டால் நான் உயிர் துறப்பது நிச்சயம்." என்று கூறித் தனது சூடாமணியை ஹனுமானிடம் ஸீதாதேவி கொடுத்தாள்.

ஹனுமார் சூடாமணியை வாங்கிக் கொண்டார். தக்கவாறு கூறி ஸீதையைத் தேற்றினார். ஸீதையிடம் விடைபெற்றார். வடதிசை நோக்கிச் செல்ல எண்ணினார். அந்த இடத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சிறிது தூரம் சென்றார்.

அப்பொழுது ஹனுமாருடைய மனத்தில் "நான் வந்த காரியம் நிறைவேறிவிட்டது. ஆயினும் இங்குள்ள ராக்ஷஸர்களோடு போர் புரிந்து அவர்களைக் கொன்று என் வலிமையை நன்கு வெளியிடுவது நலம். இங்குள்ளோருடைய சக்தியையும் நான் அறியவேண்டுமல்லவா? இதற்கு வழி என்ன? இந்த அசோகவனத்தை நான் அழித்தால், இதன் மூலமாக ஒருகால் யுத்தம் ஏற்படக்கூடும்." என்ற வேறு சில எண்ணங்கள் உண்டாயின. உடனே மரங்களை வேரோடு பிடுங்கியும் கிளைகளை முறித்தும் காய்கனிகளை உதிர்த்தும் இன்னும் பலவாறாகவும் அந்த அசோகவனத்தை ஹனுமார் அலங்கோலப் படுத்தினார்.

காவற்காரிகளான ராக்ஷஸிகள்மூலம் இந்தச் செய்தியை அறிந்த ராவணன் ஹனுமாரைப் பிடித்துக்கொண்டுவரப் பல ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினான்.

அவர்கள் அசோகவனத்திற்கு வரவே, ஹநுமார் "நான் தர்மாத்மாவான ராமருடைய தூதன். நான் வாயுபுத்திரனாகிய ஹநுமான். ஆயிரம் ராவணன் வந்தாலும போரில் என்னை எதிர்க்கமுடியாது. லங்கையை அழித்து, ஸீதாதேவியை வணங்கிவிட்டுப் பிறகுதான் நான் செல்வேன்" என்று அட்டஹாஸம் செய்து, அங்கு ஒரு வாயிற்படியிலிருந்த இருப்புலக்கையைப் பிடுங்கி, அதனால் அவர்களை அடித்துக் கொன்றார்.

அப்பொழுது தப்பிப் பிழைத்த சிலர் ஓடோடியும் வந்து ராவணனிடம் நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் தெரிவித்தார்கள். ராவணனுக்குக் கடுங்கோபம் பிறந்தது. உடனே ப்ரஹஸ்தன் என்ற ஸேனாதிபதியின் பிள்ளையாகிய ஜம்புமாலியை அனேக ராக்ஷஸர்களுடன் அனுப்பினான். அவர்களையும் ஹநுமார் அடித்து வீழ்த்தினார். பிறகு மந்திரிகளுடைய பிள்ளைகள் எழுவர் அங்கு வந்தார்கள். அவர்களும் அடிபட்டு மாண்டார்கள். பின்பு விரூபாக்ஷன்முதலிய ஐந்து ஸேனாபதிகள் வந்தார்கள். அவர்களும் மடிந்தனர். பின்னர் ராவணனுடைய பிள்ளையாகிய அக்ஷன் வந்து போராடினான். அவனும் அடிபட்டு யமனுலகு சென்றான்.

பிறகு ராவணன் இந்திரஜித்து என்ற பிள்ளையை அனுப்பினன். அவனுக்கும் ஹனுமாருக்கும் கடும் போர் நடந்தது. இந்திரஜித்து பிரமாஸ்திரத்தால் ஹனுமாரைக் கட்டிவிட்டான்.

ஹனுமார் இப்படிக் கட்டுப்பட்டதில் வருந்தவில்லை "ராவணனைப் பார்ப்பதற்கு இது ஒரு வழிதான்" என்று எண்ணினர். மேலும் பிரமதேவருடைய அஸ்திரமாகையால் அவரைப் பெருமைப் படுத்தவேண்டுமென்றும் நினைத்தார். ஆகையால் கட்டுப்பட்டுக் கைகால்களை அசைக்காமலிருந்தார்.

இந்திரஜித்து, ஹனுமாரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுவரும்படி ராக்ஷஸர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அந்த ராக்ஷஸர்கள் வேறு கயிறுகளைக் கொண்டும் ஹனுமாரைக் கட்டி இழுத்து வந்தார்கள்.

இந்திரஜித்து ஹநுமாரை ராவணனுடைய கொலுமண்டபத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். அந்த ஆஸ்தானமண்டபத்தின் சிறப்பையும், பத்துத் தலையும் இருபது கையுமாக ராவணன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் நிலைமையையும் பார்த்து ஹனுமார் திகைத்து நின்ருர்.

ராவணன் ஹனுமாரைப் பலவிதமாக இகழ்ந்து கூறி, அவருடைய வரலாற்றை வினவினான். அதற்கு ஹனுமார், ராவணன் ஸீதையை எடுத்து வந்தபிறகு அங்கு நடந்த விஷயம் முதல் தான் இங்கு வந்தது வரையில் எல்லாக் காரியங்களையும் அவனிடம் சொன்னார். மேலும், "அடே ராவணா! நீ செய்த காரியம் பிழையுள்ளது. யோக்கியனாயுள்ளவன், மற்றொருவருடைய மனைவியைத் திருட்டுத்தனமாய் எடுத்து வரத் துணிவானா? ராம லக்ஷ்மணர்கள் உன்னைக் காணாதது உன் பாக்கியமே. மஹாவீரர்களாகிய அவர்கள் முன் நீ எம்மாத்திரம். வீணாகப் பிள்ளை பந்துக்களுடன் நீ மடியவேண்டாம் ஸீதாதேவியை ராமபிரான் ஸன்னிதியில் கொண்டுபோய்விடு. ராமபிரானின் காலில் விழுந்து உனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டிக்கொள். இல்லாவிடில் நீ அழிவது நிச்சயம். ராமபிரானுக்குத் துணை செய்ய நிற்கும் ஸுக்ரீவனுடைய ஸைன்னியத்தில் என்னைக் காட்டிலும் அதிகம் வலிமை பெற்றவர்களே கணக்கின்றி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்கு வந்தால் உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நீ எங்கு ஓடி ஒளிந்தா

லும் ராமபாணம் உன்னை விடாது. நான் சொன்னபடி செய்தால் நீ நெடுநாள் வாழலாம்" என்று நயமாயும் பயமாயும் ராவணனுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

ஹனுமாருடைய அழகான உபதேசங்கள் ராவணனுக்குக் கோபத்தையே வளர்த்தன. நல்லோனிடத்திலன்றோ நன்மொழி பயன்பெறும். உடனே ராவணன், ஹனுமாரைக் கொல்லும்படி கிங்கரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்பொழுது அருகிலிருந்த ராவணன் தம்பியாகிய விபீஷணன், தூதனைக் கொல்லக் கூடாதென்று சொல்லித்தடுத்தான். ராவணனும் இதை ஒப்புக்கொண்டான். கோபம் மட்டும் தணியவில்லை. ஹனுமாருடைய வாலில் எண்ணெய்யில் நனைத்த துணிகளைச் சுற்றிக் கொளுத்திவிடும்படி வேலைக்காரர்களிடம் ஆஜ்ஞாபித்தான். அவர்களும் அப்படியே செய்து, ராவணனுடைய ஆஜ்ஞைப்படி பட்டணத்தில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் தூக்கிக் கொண்டே போனார்கள். ஹனுமாரும் பட்டணத்தின் எல்லா புறங்களையும் சுற்றிப் பார்த்தார்.

இந்த செய்தி ஸீதைக்குத் தெரியவந்தது. "ஐயோ, இதுவும் என் பாபமா? எனக்கு ஒருவரும் துணைபுரியக் கூடாதென்பதே தெய்வத்

தின் எண்ணமா?" என்று வருந்தினாள். "அக்கினி பகவானே! எண்ணத்தாலும் பேச்சாலும் செயலாலும் நான் ஸ்ரீராமரையே அண்டி நிற்பது உண்மையானால், நீ ஹநுமானைச் சுடாமலிருப்பாயாக" என்று வேண்டினாள். அவ்வாறே அக்கினிபகவானும் செய்தான்.

அப்பொழுது ஹநுமார் "இது என்ன புதுமை. நெருப்பு கொழுந்துவிட்டெரிந்தும் எனக்குச் சிறிதும் சூடு தோன்றவில்லையே! பனிக் கட்டியைப் போலக் குளிர்ந்திருக்கிறதே!! இது ஸீதாதேவியாருடைய அனுக்கிரகத்தாலும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய மஹிமையாலும் என் தகப்பனுருக்கும் அக்கினிபகவானுக்குமுள்ள ஸ்நேஹபாவத்தாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். எப்படியிருந்தால் என்ன. இவ்வாறு என்னிடம் அருள் புரியும் அக்கினிபகவானுக்கு வயிறு நிறைய ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டும்" என்று நினைத்து லங்காபட்டணம் முழுவதையும் தனது வாலிலுள்ள நெருப்பினால் கொளுத்திச் சாம்பராக்கிவிட்டார். எல்லாம் நீறான பிறகு வாலை ஸமுத்திரத்தில் தோய்த்து நெருப்பை அவித்தார்.

அப்பொழுது தான் ஹநுமாருக்கு ஸீதையின் நினைவு வந்தது. "ஐயோ என்ன மட

மை. லங்கை முழுவதும் எரிந்து போயிற்றே. ஒருகால் ஸீதாதேவியும் எரிந்து விட்டாளோ? நான் கோபத்தால் மதியிழந்தேன். நான் வந்த காரியம் வீணாயிற்றே. என் செய்வேன்" என்று வருந்தினார். பிறகு "ஸீதாதேவியாருடைய மஹிமையாலன்றோ அக்கினிபகவான் என்னைச் சுடவில்லை. ஆகையால், தேவியாரை எரித்திருக்கமுடியாது. ஆயினும் மறுபடியும் ஒருதடவை ஸீதாதேவியைப் பார்த்துவிட்டுப்போவதுதான் உத்தமம்" என்று எண்ணி ஸீதையிருக்குமிடம் வந்தார். ஸீதை ஸௌக்கியமாக விருப்பதைக் கண்டார். அடுத்துச் சென்று ஸீதையை வணங்கி அவளிடம் விடை பெற்று, கடலின் மறுகரைக்குச் செல்ல "அரிஷ்டம்" என்னும் மலைமீதேறினார்.

அங்கிருந்து முன்போலத் தேஹத்தை வளர்த்து, ஸமுத்திரத்தை ஒரே பாய்ச்சலில் தாண்டி, ஆகாசத்திலிருந்து கீழிறங்கி வானரர்களுடைய ஸமீபம் வந்து சேர்ந்தார்.

ஹனுமாருடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்த வானரவீரர்கள் ஆனந்தக் கடலில் முழுகினார். ஹனுமார் தாம் புறப்பட்டது முதல் நடந்த எல்லாக் காரியங்களையும் தெரிவித்தார்.

பின்பு எல்லா வானரர்களும் ஹநுமாரை முன்னிட்டு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் மஹேந்திரபர்வதத்தினின்று கிளம்பிப் பாய்ந்து சென்றூர்கள். போகும் வழியில் "மதுவனம்" என்ற தோட்டத்திற்கு வந்தார்கள். அந்த மதுவனம் ஸுக்ரீவனுடையது. ஸுக்ரீவனுடைய மாமனுன ததிமுகன் அதனைக் காத்து வருகிறுன். அங்கு வந்தவுடன் வானரர்களுக்குத் தேன் குடிக்க ஆவல் பிறந்தது. உடனே அங்கதனுடைய அனுமதி பெற்று வானரர்கள், தேனைக் குடித்தும் தேனடைகளைப் பிழிந்தும் தேன்மெழுகை ஒருவர்மீதொருவர் எறிந்தும் பலவாறு சேஷ்டைகளை நிகழ்த்தினர்.

அப்பொழுது இவர்களைத் தடுக்க வந்த ததிமுகன் இவர்களால் அடிக்கப்பட்டு, அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டோடி, நடந்த செய்தியை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய முன்பில் ஸுக்ரீவனிடம் தெரிவித்தான்.

இதைச் செவியுற்றதும், ஸுக்ரீவனுக்கு அளவற்ற ஆனந்தம் பிறந்தது. ஹநுமார் முதலியவர்கள் போனகாரியம் கை கூடாவிட்டால் இவ்வாறு செய்திருக்கமாட்டார்களென்றும், காரியம் நிறைவேறிய ஸந்தோஷத்தால்தான்

இவ்வாறு அதிக்கிரமங்களைச் செய்திருக்கவே ண்டுமென்றும் மனத்தில் உறுதிகொண்டான். இந்த அபிப்பிராயத்தையே ராமலக்ஷ்மணர்க ளிடத்திலும் தெரிவித்தான். ததிமுகனையும் ஸ மாதானப் படுத்திச் சீக்கிரமாக வானரர்களை அனுப்புமாறு சொன்னான்

ததிமுகனும் அவ்வாறே சென்று வானரர்க ளிடம் தெரிவித்தான் வானரர்களெல்லோரும் ஆகாசவழியாகப் புறப்பட்டு, ராமலக்ஷ்மணஸு க்ரீவர்களிருக்குமிடத்தில் வந்து குதித்தார்கள்.

ஹனுமார் "கண்டேன் ஸீதையை" என்று சொல்லிக் கொண்டே ராமரை நமஸ்கரித்தார்.

ராமர் முழுச் செய்தியையும் சொல்லும்ப டி கட்டளையிட ஹனுமார், நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் கூறினார் ஸீதை சொன்ன காகாஸுரன் கதையைச் சொல்லிவி ட்டு அவள் கொடுத்த சூடாமணியை ராமரிடம் வணக்கத்துடன் கொடுத்தார்.

ராமர் அந்தச் சூடாமணியை வாங்கியவுட ன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் என்னென்னவோ எண்ணி வருந்தினார். பின்பு ஹனுமார் சொன்ன விஷயங்களை நினைத்து மனத்தெளிவடைந்தார்.

ஸுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

யுத்த காண்டம்.

பிறகு ராமர் ஹநுமாருடைய செய்கையைப் பலவாறு கொண்டாடினார். இப்படி அரிய செயலைச் செய்த ஹநுமாருக்குத் தக்கவாறு பரிசளிக்கத் தம் கையில் ஒன்றுமில்லையே என்றெண்ணி வருந்தினார். "இது தான் இப்பொழுது என் கையிலுள்ள எல்லாப்பொருளும்" என்று பகர்ந்து ஹநுமாரை இறுகத் தழுவினார். "ஹநுமானே! நீ ஸீதையிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தெரிவித்து விட்டாய். இது நன்மையே. ஆனால் நாமெல்லோரும ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச செல்லவேண்டாமா? இஃது எவ்வாறு இயலும" என்று ஸுக்ரீவன் அருகிலிருக்க ஹநுமாரிடம் சொன்னார்.

அப்பொழுது ஸுக்ரீவன் "ராகவா! தேவரீர் ஒன்றுக்கும அஞ்சவேண்டாம். எனது வானரப்படை மிகு வலிமையுள்ளது. கடலில் அணைகட்டி நாம அக்கரைக்குப் போகக்கூடும" என்று ராமருக்கு ஊக்கம பெருகுமாறு உரைத்தான்.

பினபு ராமர் ஹநுமார்மீதும் லக்ஷ்மணர் அங்கதன்மீதும ஏறிக்கொண்டு ஸுக்ரீவனுதியர் புடைசூழப் புறப்பட்டார்கள். இவர்கள்

பல காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து, ஸமுத்திரக்கரை வந்து சேர்ந்தார்கள். ஸமுத்திரம் வெகுதூரம் அகன்று கிடப்பதையும், பேரொலியுடன் அலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதுவதையும் பார்த்தவுடன் "இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவது" என்ற ஏக்கம் இவர்களுக்கு உண்டாயிற்று.

கடலைக் கடப்பதற்குள்ள உபாயத்தை ஆலோசிக்க, ராமருடைய கட்டளைப்படி எல்லாரும் அம்மஹேந்திரமலைச் சாரலில் தங்கினர்.

இங்கு இவ்வாறிருக்க, லங்கையில் ராவணன் ஹநுமார் செய்த காரியங்களை எண்ணியெண்ணி அச்சமுற்றான். கொலுமண்டபத்திற்குச் சென்று, ஸேனாதிபதிகளையும் மந்திரிகளையும் வேறு பல ராக்ஷஸர்களையும் வரவழைத்தான். அவர்களைப் பார்த்து "ராக்ஷஸர்களே! ஒரு குரங்கு இங்கு வந்து நடத்திய செய்கைகள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவைதாமே. ஒருகால் அந்தக் குரங்கு ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அழைத்து வரக்கூடும். இந்த ஸமயத்தில் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? நன்கு குணதோஷங்களை ஆராய்ந்து, தக்கதோர் உபாயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்று பகர்ந்தான்.

அப்பொழுது ராக்ஷஸர்களெல்லாரும் "லங்கேச்வரா! தாங்கள் இப்படி அஞ்சலாமா? நாம் சிறிது முன்னறிவுடன் நடக்கத் தவறிய படியால் அந்தக் குரங்குக்கு அவ்வாறு சேஷ்டை செய்ய இயன்றது. இனி நாம் முன்னறிவோடு தான் இருப்போம. மேலும், நமது லங்கைக்கு நீரரணுகக் கடலன்றோ நிற்கின்றது. இதைக் கடக்க எவனால் முடியும். தாங்கள் மூன்று உலகங்களையும் வென்றவரல்லவா? அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அவர்களுக்குத் துணைசெய்ய வரும் வானரப்படையையும் கணப்பொழுதில் அழித்துவிட எங்களில் ஒருவனே போதாதா? தாங்கள் இவ்வண்ணம் சஞ்சலப்படவேண்டாம்" என்று வாய்க்கு வந்தவாறு பேசி ராவணனைத் தேற்றி மகிழ்வித்தனர்.

அந்தக் கூட்டததிலிருந்த விபீஷணன் எழுந்து "அண்ணா! தாங்கள் இவர்களுடைய துராலோசனையைக் கேட்கவேண்டாம். இவர்கள் பேசுகிறபடி ராமலக்ஷ்மணர்களைப் போரில் வெல்வதும் கொல்வதும் அத்துணை எளியனவல்ல. கரன் முதலியவர்கள் கொல்லப்பட்டதிலிருந்தே அவர்களுடைய வலிமை நமக்குப் புலப்படவில்லையா? ஒரு குரங்கு செய்தது அத

ற்குள் மறந்து போயிற்று. மேலும், பிறர் மனை வியை விரும்புவது, பாவச் செயலல்லவா? இது ராஜதர்மமா? ஆகையால் ஸீதையைக் கொண்டுபோய் ராமரிடம் விடுவது தான் இப்போதைக்கேற்ற கருமம். இவ்வாறு செய்யாவிடின் நாம் உற்றுருறவினருடன் ராமபாணத்திற்கு இரையாகத் தான்வேண்டும்" என்று நியாயமாகவும் உருக்கமாகவும் உரைத்தான்.

விபீஷணன் இங்ஙனம் கூறவே, ராவணன் எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டுத் தனது மாளிகைக்குச் சென்றான்.

விபீஷணன் மறுநாட்காலையில் ராவணனுடைய கிருகத்திற்குச் சென்று "அண்ணா! நேற்றுச் சொன்னதையே இப்போதும் நான் வற்புறுத்த வந்தேன். மற்ற ராக்ஷஸர்களெல்லாரும் இச்சகம் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் பேச்சைத் தாங்கள் நம்பவேண்டாம். ஸீதையைத் தாங்கள் இவ்விடம் கொண்டுவந்தது முதல் லங்கையில் அசுபக் குறிகள் பலவும் தோன்றி வருகின்றன. அக்கினிஹோத்திரசாலைகளிலும் வேதபாடசாலைகளிலும் பாம்புகள் அடிக்கடி வருகின்றன. ஹவிஸ்ஸுகளில் எறும்புகள் மொய்க்கின்றன. அக்கினிகள் நன்கு எரியாமல்

புகை சூழ்ந்து நிற்கின்றன. ஆனைகளும் குதிரை களும் அழுகைக் குரலில் கதறுகின்றன. மாடங்களிலும் கோபுரங்களிலும் விமானங்களிலும் காக்கைகள் உட்கார்ந்து கரைகின்றன. இத் தகைய அபசகுனங்களை உன்னிப்பார்த்தால், நமக்கு ஏதோ கேடுகள் அடுத்திருக்கின்றன என்பது புலப்படுகின்றது. ஆகையால் ஸீதையை ராமரிடம் சேர்த்துவிட்டு நாம் ஸுகமாக வாழ்வோம்." என்று கூறினன்.

ராவணனே விபீஷணனுடைய உபதேசத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. உடனே கொலு மண்டபத்திற்குச் சென்றான். ராவணனுடைய ஆணையை அனுஸரித்து ஸேனதிபதிகளும் மந்திரிகளும் இந்திரஜித்து கும்பகர்ணன் விபீஷணன் முதலியவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள மற்ற ராக்ஷஸர்களும் வந்து அவரவர்களுக்குத் தக்க ஆஸனங்களில் அமர்ந்தனர்.

அப்பொழுது ராவணன் "நண்பர்களே! எனக்கு ஸீதையிடமுள்ள விருப்பம் செப்புந்தரமன்று. அவளையோ எடுத்துவந்து விட்டேன். அவளும் ஒருவருஷகாலம் கெடுக்கேட்டிருக்கிறாள். ஒரு குரங்கு செய்த அட்டூழியமோ நம் மனத்தை அறுக்கிறது. பெரிய கட

லைத்தாண்டி குரங்குகளும் ராமனும் இங்கு வர முடியுமா? வரினும நமமை வெல்லமுடியுமா? என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும. இநநிலைமை யில் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? ஆராய்ந்து கூறவேண்டும்'' என்று ஸபையிலுள்ளவர்க ளிடம் சொன்னான்.

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சக்தியை மிகை படக் கூறி ராவணனை ஸநதோஷப் படுத்தினர்.

பின்பு ராவணன் ''நான் முன்னொரு ஸமய ம் பிரமதேவருடைய கிருஹத்திற்குச் செல்லும் "புஞ்சிகஸ்தலே" என்ற அப்ஸரஸ்திரீயைக் கண்டு மயங்கி, பலாத்காரம் செய்தேன். இதை அறிநத பிரமதேவர் 'இனி எந்த ஸ்திரீயையா வது ராவணன் இவ்வாறு செய்தால் அவனு டைய தலைகள் சிதறக் கடவன' என்று என் னைச் சபிததார். ஆகையால் தான் ஸீதையிடம் பலாத்காரம் செய்யவில்லை'' என்று சொல்லித் தனது பெருமையை விரித்துக் கூறினான்.

அப்பொழுது விபீஷணன் எழுந்து முற்கூ றியபடியே கூறி, ஸீதையைக் கொண்டு போ ய் ராமரிடம் விடும்படி பெரிதும் வணக்கத்து டன் ராவணனை வேண்டினான்.

விபீஷணனுடைய உபதேசமொழி ராவ

ணனுடைய செவிகளில் இறங்கவில்லை. இந்திரஜித்து முதலிய துஷ்டர்களின் வார்த்தைகளே அவனுக்கு இதமாயிருந்தன. அவன் "விபீஷணா! நீ துரோகி. என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் நீ கீழ்ப்படுத்திப் பேசி எனது சத்துருக்களைப் புகழுகின்றாய். நீ நமது குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக் காம்பு. தாயாதிக் காய்ச்சலைக் காட்டிவிட்டாய். நீ என்னுடன் பிறந்தமையால் உன்னைக் கொல்ல என் மனம் எழவில்லை. வேறு எவனாவது இப்படிப் பேசியிருந்தால் இதற்குள் அவன் எமனுலகு சென்றிருப்பான்" என்று மிகக் கடிந்து பேசினான்.

ராவணன் விபீஷணனை இவ்வாறு தாக்கிப் பேசவே, விபீஷணன் கையில கதையை எடுதது்க்கொண்டு நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் உயரக் கிளம்பி ஆகாசத்தில் நின்றான். "ராவணா! நீ எனக்கு மூத்த ஸஹோதரன், தகப்பனாரைப் போன்றவன், அரசன். ஆகையால் உன் மனமபோனபடி நீ என்னை எதுவேண்டுமானாலும் கூறலாம. நான் உன் க்ஷேமத்தைக் கருதியே நியாயத்தை எடுததுச் சொன்னேன். இனி உன்னோடு கூடி வாழ என்னாலாகாது. நான் செல்லுகின்றேன். உன்னையும் ராக்ஷஸர்களையும்

லங்கையையும் காப்பாற்றிக்கொள்" என்று ராவணனைக் குறித்துச் சொல்லிவிட்டு, கடலின் மறு கரையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தங்கியிருக்குமிடத்திற்கு நேராக ஆகாசத்தில்வந்துநின்றான்.

ஆகாசத்தில் ஐவர் வந்து நிற்பதைக் கண்ட வானரர்கள் ஸமசயித்து அவர்களைக் கொல்லுவதற்காக மரங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கிக் கைகளிலேந்தி நின்றார்கள்.

அப்பொழுது விபீஷணன் "வானரர்களே! நான் நீசனாகிய ராவணனுடைய தம்பி. விபீஷணனென்பது என்பெயர். ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும்படி எனது தமையனிடம் சொன்னேன். அவன் என் வார்த்தையைக் கேளாமல், கோபங்கொண்டு என்னைப்பலவாறு இகழ்ந்து, வேலைக்காரனையொப்ப அவமதித்தான். ஆகையால் நான் மனைவிமக்களை விட்டு ஸ்ரீராகவனைச் சரணமடைகின்றேன். உலகத்தோரனைவருக்கும் புகலிடமும் மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீராகவனை விபீஷணன் சரணமடைகின்றானென்பதை அப்பெருமானிடம் சடக்கெனத் தெரிவியுங்கள்" என்று ஆகாசத்திலிருந்தபடியே உரத்த குரலில் கூறினான்.

இதைச் செவியுற்றதும் ஸுக்ரீவன் பரபரப்புடன் "ராகவா! ராவணனுடைய தம்பியா

ிய விபீஷணன் தேவரீரைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றான். ஆயினும் இவனைச் சேர்க்கலாகாது. இவனோ ராக்ஷஸன். பகைவனுடைய தம்பி. ஒருகால் இவன் ராவணனுக்கு ஒற்றனாயிருக்கலாம். அல்லது இங்கு சேர்ந்து நமது படையில் ஒருவரோடொருவர் பிணங்குமாறு செய்யக்கூடும். அல்லது ஸமயம் பார்த்து இவனே நம்மைக் கொல்லக்கூடும். ஆதலின் இவனைத் தேவரீர் கைக்கொள்ள வேண்டாம். இவனைக் கொல்வதே உசிதம்" என்று ராமரிடம் தெரிவித்தான்.

பிறகு ராமருடைய கட்டளைப்படி வேறு சிலரும் அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிததனர். ஹனுமார், முன் பேசியவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களெல்லாம் பொருந்தாதனவென்று தக்க காரணங்களைச் சொல்லிவிட்டு "இவனுடைய முகமோ மலர்ந்து விளங்குகின்றது. குரலும் இனிதாயிருக்கின்றது. இவனிடம் கபடமிருப்பதாகத தோன்றவில்லை. தேவரீருடைய வலிமையை அறிந்து, இங்கு வந்தால் ராவணனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்குமென்று எண்ணி ஏன் வந்திருக்கக் கூடாது? ஆகையால் இவனைக் கைக்கொள்வதே உத்தமம்"என்று தமகருத்தை வெளியிட்டார்.

அப்பொழுது ராமர் " வானரர்களே! உங்களுக்கு என்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை ஒளிக்காமல் சொன்னீர்கள். நானும் என் கருத்தை வெளியிடுகிறேன். என்னிடம் சரணாகதி செய்தவன் குற்றமுள்ளவனாயினும், நான் அவனை ஒருகாலும் விடமாட்டேன். உலகத்தில் அரசர்கள், ஸமயம் பார்த்துப் பங்காளிகளின் பகைவருடன் கூடிவிடுவது வெகு ஸஹஜம் தானே. ஆகையால் ஹனுமான்சொன்னபடி ஏன் வந்திருக்கக்கூடாது. இவன் நமக்கு ஏதாவது தீங்கிழைத்துவிடுவானோ என்ற பயமும் உங்களுக்கு வேண்டாம். எனது சக்தியை நீங்கள் அறியவில்லை. பிசாசங்கள் அஸுரர்கள் யக்ஷர்கள் பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரையும் நிமைத்தமாத்திரத்தில் என் விரல்நுனியால் அழித்துவிட எனக்குச் சக்தியுண்டு. மேலும், ஒருவன் கைகூப்பிக்கொண்டோ, வேறு தஞ்சமில்லை என்பதை முகக்குறியால் வெளிப்படுத்திக் கொண்டோ, காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டோ, சரணமடைந்தானாகில், அவன் சத்துருவாயினும் அவனைக் காப்பாற்றுவதுதான் கடமை. அவ்வாறு காப்பாற்றாதவனைக் கொடியனென உலகத்தோர் உரைப்பார்கள். ஒருவன்

வருத்தத்துடன் வந்து சரணாகதி செய்தாலும், செருக்குடன் வந்து சரணாகதி செய்தாலும், அவன் பகைவனாயிருப்பினும், அவனைச்சாஸ்திர விசுவாஸமுள்ளவன் தனது பிராணனைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றியே ஆகவேண்டும். சாஸ்திரமறிந்தவன், தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவனை, பயத்தாலோ மதிமயக்கத்தாலோ தன் மனப்போக்காலோ காப்பாற்றாமல் கைவிடுவானேயாகில், அவன் உலகத்தாரால் இகழப்படுவதுமன்றித் தனது பூர்வ புண்ணியத்தையும் இழந்து விடுகிறான். ஆகையால் நான் விபீஷணனை அங்கீகரிக்க உறுதி செய்துவிட்டேன். ஸுக்ரீவா! வந்தவன் விபீஷணனாயினும், அல்லது ராவணனாயினும் எவனாயினும் நான் அவனுக்கு அபயம் கொடுத்துவிட்டேன். ஆதலால் நீ அவனை அழைத்து வா" என்று சொன்னார்.

இவ்வண்ணம் ராமர் தனக்கு அபயம் தந்தருளவே, விபீஷணன் கூடவந்தவர்களுடன், பூமியிலிறங்கி, அவருடைய காலில் விழுந்தான். "ராகவா! ராவணனுடைய இழி சொல்லைப் பொறாமல், லங்கையையும் தோழர்களையும் பொருள்களையும் விட்டு தேவரீரைச் சரணமடைந்தேன். எனது ராஜ்யமும் உயிரும் ஸுக

மும் தேவரீரைச் சார்ந்து நிற்கின்றன." என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

ராமர் "விபீஷணா! நீ பயப்படாதே நான் ராவணனை அடியோடு அழித்து, உன்னையே லங்கைக்கு அதிபதியாக்குகின்றேன். இஃது உண்மை. இப்படிச் செய்யாமல் நான் அயோத்திக்குச் செல்லேன்." என்று உறுதி கூறி, லக்ஷ்மணரைக் கொண்டு அப்பொழுதே விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார், இதைக் கண்டு எல்லா வானரர்களும் மகிழ்ந்தார்கள்.

பின்பு விபீஷணனுடைய அபிப்பிராயப்படி ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டி அதன் வழியாக லங்கைக்குப் போகக்கருதி, ராமர் ஸமுத்திரக் கரையில் தர்ப்பைப்படுக்கையில் படுத்துத் தமக்கு அருள் புரியுமாறு ஸமுத்திரராஜனை வேண்டினார். மூன்று இரவு சென்றும் அவன் வரவுமில்லை, துணை புரியவுமில்லை.

அப்பொழுது ராமர் கோபங்கொண்டு "இதோ ஸமுத்திரஜலத்தை எனது பாணாக்கினியால் வற்றச் செய்கிறேன். கடல் நீரற்றுத் தரையாய் மாறும். வானரர்களெல்லாரும் காலால் நடந்து செல்லலாம்" என்று கூறி, சில பாணங்

களை ஸமுத்திரத்தின்மீது பிரயோகித்துப், பிறகு பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தார்.

உடனே ஸமுத்திரராஜன் நடுங்கி விரைந்துவந்து, தன் குற்றத்தைப் பொறுத்துத் தன்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தான். ராமர் தொடுத்த அஸ்திரத்தை ஸமுத்திரராஜன் சொற்படி வடபாகத்திலுள்ள பாலைவனத்தில் விடுத்து, அவனைக் காப்பாற்றினார். அப்பொழுது ஸமுத்திரராஜன், "வானர ஸேனைபதியாகிய நளனைக்கொண்டு என் மீது அணைகட்டி நீங்கள் ஸுகமாகச் செல்லலாம்" என்று சொல்லி மறைந்தான்.

பின்பு அவ்வாறே நளன் அணை கட்டத் தொடங்கினான். வானரர்களெல்லாரும் மலைகளையும் மரங்களையும் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து குவித்தார்கள். இவைகளைக் கொண்டு நளன் அணையைக் கட்டி முடித்தான். அந்த அணைவழியாக எல்லாரும் அக்கரை போய் சேர்ந்தனர்.

இங்கு இவ்வாறாக, ராமர் அணை கட்டியதையும், தென்கரைக்கு வந்ததையும், எல்லாரும் ஸுவேலமலையில் தங்கியிருப்பதையும், வானரப் படையின் விரிவையும் வலிமையையும் சார்த்தூலன் சுகன் ஸாரணன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் வா

யிலாகக் கேட்டறிந்த ராவணன் அச்சமுற்று, அமைச்சர்களை அழைத்து அவர்களுடன் ஆலோசனைசெய்து யுத்தம செய்வதாக உறுதிகொண்டான். அக்காலத்திலும் இவனைக் காமப்பேய்விடவில்லை. "வித்யுஜ்ஜிஹ்வன" என்ற மாயாவி ராக்ஷஸனை அழைத்து மாயையால் ராமருடைய தலையைப்போலவும் வில்லைப்போலவும் ஒரு தலையையும் வில்லையும் சிருஷ்டிக்கச் சொன்னான். அசோகவனம சென்று அந்தத் தலையையும் வில்லையும ஸீதைக்கு எதிரில் வைத்தான். "ஸீதே! நீ மஹாவீரன் என்று புகழ்ந்து கூறிய ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் பார். யுத்தத்தில் ஸுக்ரீவனுள்ளிட்ட வானரப்படையை அழித்து உன் பர்த்தாவையும கொன்றுவிட்டேன. இனியாவது ராமப்[illegible]யும் உன்னை விடுமா? இப்போதாவது என[illegible]கதி தெரியவருகிறதா? இனியாவது என்னை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா" என்று பிதற்றிவிட்டுச் சென்றான்.

ஸீதை இதனை உண்மை என்று நம்பிப் பலவாறு புலமபினாள். மஹாவீரரும் ஸர்வலோக சரண்யருமான தாங்கள் இப்படி இநதப் பாபியைகயால் கொல்லபபடுவதற்குக காரணம் என்பாபம் தான் என்று தன்னையே வெறுத்துக்

கொண்டாள். அப்பொழுது விபீஷணனுடைய மனைவியான "ஸரமை" என்பவள் இரங்கி உண்மையைச் சொல்லி ஸீதையைத் தேற்றினாள்.

பிறகு ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசனைசெய்து ஒவ்வொரு கோட்டை வாயிலையும் நன்கு காக்கும்படி ப்ரஹஸ்தன் முதலியவரை ஏற்படுத்தினான். தான் வடக்கு வாயிலுக்கு வருகிறதாகவும் சொன்னான்.

இந்தச் செய்தி விபீஷணனனுப்பியிருந்த ஒற்றனால் ராமருக்குத் தெரிந்தது. ராமரும், இன்ன கோட்டைவாயிலுக்கு இன்னார் போக வேண்டுமென்று ஒரேற்பாடு செய்தார். தாமும் லக்ஷ்மணரும, ராவணன் வரக்கூடிய வடக்குக் கோட்டைவாயிலுக்குச் செல்வதாகவும் கூறினார். இவ்வாறு ஏற்பாடு செய்து ராமர் மற்றவர்களுடன் லங்காபட்டணத்திற்குச்சென்று வடக்குக்கோட்டை வாயிலைத்தாம் சூழ்நது கொண்டார். நீலன் முதலிய மற்றவர்களும் தத தமககுக் குறிப்பிடப பட்டிருநத சோட்டை வாயில்களைச சுற்றி நின்றார்கள்.

அப்பொழுது ராமர் யுத்த நீதிப்படி அங்கதனை ராவணனிடம தூதனாக அனுபபினார். அங்கதன் ராவணனிடம் போய், "ராவணா! நீ

ஸீதையைக் கொடுத்துவிட்டு வணங்கினால் உன் குற்றம் பொறுக்கப்படும். இல்லாவிடில் நீ அழிவாய்" என்று ராமர் சொன்னபடி சொன்னான்.

இந்த வார்த்தையைப் பொறாத ராவணன் அங்கதனைப் பிடிக்கும்படி சில ராக்ஷஸர்களைத் தூண்டினான். அங்கதன், தன்னைப் பிடிக்கவந்த ராக்ஷஸர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு உயரக் கிளம்பி ஆகாசத்தினின்று அவர்களை உதறிக் கீழே தள்ளிவிட்டு ராமரிடம் வந்தான்.

அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள், கோட்டை வாயில்களைச் சூழ்ந்து வானரர்களும் ராமரும் நிற்பதை ராவணனிடம் அறிவித்தார்கள். ராவணன் முன்னேற்பாட்டுப்படி கோட்டை வாயிலுக்குத் தலைவர்களையும் படைகளையும் அனுப்பிப் போர் புரியும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான். அவ்வாறே அவர்கள் கோட்டை வாயிலுக்கு வந்து வானரர்களுடன் பூசல் தொடுத்தனர். இரு படைகளும் ஒன்றோடொன்று கடும்போர்செய்தன. இரு பக்கத்திலும் பலர் மடிந்தனர். அப்பொழுது மஹாசூரனாகிய இந்திரஜித்துக்கும அங்கதனுக்கும் யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இந்திரஜித்தின் தேர்ப்பாகனை அங்கதன் கொன்றான். உடனே இந்திரஜித்து மாயையால் வானத்தில் மறைந்துகொண்டு வானரர்கள் மீது சரமாரி பொழி

ந்தான். நாகாஸ்திரத்தை எடுத்து ராமலக்ஷ்மண ர்கள்மீது ஏவினான். அந்த நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள், தேகத்திலிருந்து ரத்தம் பெருக மூர்ச்சையடைந்து தரையில் விழுந்தார்கள். இதைப் பார்த்துக் களிப்புற்ற இந்திரஜித்து லங்கையுட்சென்றான்.

ராமரும் லக்ஷ்மணரும் பூமியில் விழவே, வானரஸைனியம் பயந்து சிதறுண்டது. ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தரையில் ப்ரஜ்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டு பலவாறு சொல்லி அலற்றினர்.

அக்காலையில், ராவணனுஜ்ஞைப் பிரகாரம் ராக்ஷஸிகள், ஸீதையை விமானத்தில் கொணர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்கள் கிடக்குமிடத்தைக் காட்டினார்கள். ஸீதை ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்தார்களென்று எண்ணி வாய்விட்டுக் கதறினாள். அப்பொழுது திரிஜடை இவர்களை எவரும் கொல்லமுடியாதென்று சொல்லி ஸீதையை ஸமாதானப் படுத்தினாள். ஸீதையும் முன்போல அசோகவனத்திற்குக் கொண்டுபோகப் பட்டாள்.

விபீஷணன்முதலியவர் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று அங்குக் கருடன் தோன்றினான். உடனே நாகபாசத்தாலாகிய கட்டு இவர்களை விட்டது. இவர்களும்

மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்தனர். இதனைக்கண்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆகாசமிடிந்து விழும்படி அட்டஹாஸம் செய்தார்கள்.

இங்கு நடந்தவிஷயத்தை ராவணன் அறிந்தான். "தூம்ராக்ஷன்" "வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்" முதலிய பலரை அனுப்பினான். அவர்களை ஹனுமார் அங்கதன் முதலியவர்கள் கொன்றார்கள். இவ்வாறாகவே யுத்தம் செய்யவந்த அகம்பனனும் ப்ரஹஸ்தனும் மடிந்தனர். பின்பு ராவணன் தானே நேரில் போருக்கு வந்தான். லக்ஷ்மணர் இவனை எதிர்த்தார். ராவணன் தனக்குப் பிரமதேவர் கொடுத்த சக்தியை லக்ஷ்மணர்மீது ஏவினான். லக்ஷ்மணர் அதனால் தாக்குண்டு மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணரை எடுக்க ராவணன் சென்றான். அடுத்திருந்த ஹனுமார் ராவணனுடைய மார்பில் பலமாக முஷ்டியாலிடித்து அவனைத் தரையில் வீழ்த்தி, லக்ஷ்மணரைத் தூக்கிக்கொண்டு ராமரிடம் சென்றார். சிறிதுநேரம் கழிந்ததும் ராவணன் ப்ரஜ்ஞை உற்று எழுந்து மறுபடியும் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான். அப்பொழுது ராமர் அவன் வில்லையும் ரதத்தையும் முறித்து ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் கொன்று அவனுடைய கிரீடத்தையும் உடைத்

தார். ராவணன் மிகவும் சிரமமடைந்திருப்ப தைக் கண்டு ராமர் "ராவணா! நீ பெரிதும் சிர மமடைந்தவனாகக் காணப்படுகின்றாய். இந்த ஸமயத்தில் உன்னோடு போர் புரிவது உசித மல்ல. நான் விடை தருகிறேன். லங்கைக்கு நீ போகலாம். நாளைய தினம் வில்லுடன் ரதத்தி லேறி வரலாம்" என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

ராவணனும் வெட்கி எதிரில் நிற்கமாட்டா மல் லங்கைக்குள் ஏகினான். உட்சென்றதும் தம்பி கும்பகர்ணனைத் தூக்கத்திலிருந்து வெகு சிரமப்பட்டு எழுப்புவிக்க, எழுந்த கும்பகர் ணன் ராவணனிடம் சென்று, ஸீதையைக் கொடுத்துவிடுமாறு அவனுக்கு நற்புத்தி புகட்டினான். ஆனால் ராவணன் இதற்கு இசையவில்லை. பிறகு ராவணனுடைய நிர்ப்பந்தம் பொறுக்க மாட்டாமல் யுத்தத்திற்கு வந்தான். இவனுக்கும் ராமருக்கும் கடும் போர் நடந்தது. இவன் வெகுநேரம் ராமரோடு போராடி முடிவில் ராம பாணத்தால் சின்னபின்னமாக அறுக்கப்பட்டு உயிர் துறந்தான்.

கும்பகர்ணன் இறந்ததை அறிந்த ராவண னுடைய மனத்தில் துக்கமும் அச்சமும் குடி கொண்டன. ஸஹோதரனை நினைத்து ராவணன் வாய்விட்டுக் கதறினான். அந்த ஸமயத்தில் திரி

சிரன் அதிகாயன் முதலிய பிள்ளைகள் தகப்பனுரைத் தேற்றிவிட்டு அமர்க்களத்திற்கு வந்தார்கள். இவர்களும் யுத்தத்தில் வானரர்களாலும் லக்ஷ்மணராலும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

பிறகு இந்திரஜித்து யுத்தம் செய்ய வந்தான். இவனைக் கண்டதும் ராக்ஷஸப் படை புதிய ஊக்கம பெற்றது. இருபக்கத்தாருக்கும் வெகு பலமான போர் நடந்தது. அப்பொழுது இந்திரஜித்து மாயையால் ஆகாசத்தில் மறைந்து பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்களுட்பட எல்லா வானரர்களும் அந்தப் பிரமாஸ்திரத்தால கட்டப்பட்டு மூர்ச்சை அடைந்து தரையில் விழுந்தார்கள். இதனைச் சொல்லஇந்திரஜித்து ராவணனிடஞ்சென்றான்.

பிரமதேவரிடமிருந்து விபீஷணன் வரம் பெற்றிருந்தமையால் அவனை அந்த அஸ்திரம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. கட்டுப்பட்டவர்களுள் ஹனுமாருக்கும் ஜாம்பவானுக்கும் சிறிது முன்னதாகவே மூர்ச்சை நீங்கிற்று. இம்மூவரும், ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தெளிவித்து எழுப்ப வழி ஆராய்ந்தனர். பிறகு ஹனுமார் ஜாம்பவானுடைய ஆலோசனையை அநுஸரித்து, இமைய மலையை யடுத்துள்ள ஓஷதிமலையிலிருந்து "ம்ருதஸஞ்ஜீவினி" "விசல்யகரணி" "ஸாவரண்யக

ரணீ" "ஸந்தானகரணீ" என்ற நான்கு ஓஷதிகளையும் கொண்டுவரச் சென்றார். அங்குச் சென்றும் அந்த ஓஷதிகள் இவருக்குப் புலப்படவில்லை. உடனே ஹனுமார் கோபத்தால் அந்த ஓஷதிமலையைப் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு திரும்பினார். அவர் வந்ததும் அந்த மஹௌஷதிகளுடைய வாஸனைபடவே, ராமலக்ஷ்மணர்களும், வானரர்களும் ப்ரஜ்ஞையை அடைந்து எழுந்தார்கள். அப்போது வானரஸைனியத்தில் ஸந்தோஷத்தாலுண்டான ஆரவாரம் லங்கையிலுள்ள எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் நடுங்கச் செய்தது. இந்த ஆனந்தத்தால் வானரர்கள் ராத்திரியில் ஸுக்ரீவனுடைய ஆணைப்படி லங்கையில் நெருப்பு வைத்தார்கள்.

இவைகளை யெல்லாமறிந்த ராவணன் பல ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். அவர்களனைவரும் யுத்தத்தில் மாண்டனர். அப்பொழுது இந்திரஜித்து யுத்தம்செய்யவந்தான். அவன் மறைந்துகொண்டே கணைகளை எய்து வானரர்களையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் துன்பப்படுத்தினான். லக்ஷ்மணர் இவன் மீது பிரமாஸ்திரப் பிரயோகம் செய்வதாக நிச்சயித்து ராமருடைய அனுமதியைக் கேட்டார். இந்த நிலைமையில் அந்த அஸ்திரத்தை விட்டால் உலகத்திற்கே கேடு

உண்டாகுமென்றும், தாமே அவனைக் கொல்வதாகவும் சொல்லி ராமர் லக்ஷ்மணனைத் தடுத்தார். இதனை அறிந்த இந்திரஜித்து பயந்து திரும்பி லங்கையுட் சென்றான்.

பின்பு மாயாவியான இந்திரஜித்து மாயையால் பொய் ஸீதையைச் சிருஷ்டித்துக் கொணர்ந்து மேற்குக் கோட்டைவாயிலில் வந்து ஹநுமார் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அந்த மாயா ஸீதையைக் கத்தியால் வெட்டினான். இதனை உண்மை என்று நம்பி ஹநுமார் கோவென்று அழுதுகொண்டு ராமரிடம் வந்து நடந்த காரியத்தைச் சொனனார். ராமரும் லக்ஷ்மணரும் பலவாறு புலம்பினர். அப்பொழுது விபீஷணன் உண்மையைச் சொல்லி இவர்களெல்லாரையும் ஸமாதானப்படுத்தினான்.

இந்திரஜித்து இவ்வாறு இவர்களை மயக்கிவிட்டு, "நிகும்பிலை" என்னும் தேவாலயத்திற்குச் சென்று யாகமொன்றைச்செய்யத்தொடங்கினான். இதனை அறிந்த விபீஷணன் "ராகவா! இந்திரஜித்து மறைந்துகொண்டு யாகமொன்றைச செய்யத் தொடங்கியிருக்கிறான். அது முடிவதற்குள் நாம் அவனை எதிர்த்து அந்த யாகம் நிறைவேறாதபடி செய்யவேண்டும். அது பூர்த்தி யடைந்தால் அவனை ஒருவரும்

வெல்லமுடியாது. இவ்வண்ணம் அவன் பிரம தேவரிடமிருந்து வரம் வாங்கியிருக்கிறான். ஆகையால் அந்த யாகத்தைக் கெடுத்துவிட தேவரீர் லக்ஷ்மணரை அனுப்பவேண்டும்." என்று சொல்லி லக்ஷ்மணரையும் வானரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அந்த வேள்விக்கு இடையூறுகளை விளைவித்தான்.

வேள்வி நிறைவேறாமற்போகவே இந்திரஜித்துக்குக் கோபம மண்டிற்று. யுத்தம் செய்ய நேரில் வந்தான். கடும் போர் நடந்தது. அவனை வெல்ல முடியவில்லை. அப்பொழுது லக்ஷ்மணர் வில்லில் ஐந்திராஸ்திரத்தைப் பூட்டி, "ஸ்ரீராமர் தர்மமூர்த்தி என்பதும், ஸத்தியம் தவறாதவரென்பதும, பராக்கிரமத்தில் நிகரற்றவரென்பதும உண்மையாயின், ஏ அம்பே! நீ இந்த இந்திரஜித்தைக் கொல்லவேண்டும்" என்று கூறி அவன்மீது விடுத்தார். அஸ்திரம் அவனுடைய தலையை அறுக்க, அத்தலையும், ராக்ஷஸர்களுடைய கண்ணீரும, வானரர்களுடைய ஆனந்தபாஷ்பமும் ஒரே ஸமயத்தில் விழுந்தன.

இந்திரஜித்து மடியவே, கோபத்திற்கும், துயரத்துக்கும ஆளாகிய ராவணன், தனது மூலபலத்தை யுத்தத்திற்கு அனுபபினான். அந

னையும் ராமர் அழித்துவிட்டார். பின்னர் ராவணனே நேரில் போர் புரிய வந்தான். அவனுக்கும் ராமருக்கும் நெடுநேரம் பயங்கரமான யுத்தம் நிகழ்ந்தது. ராவணன், நடுவில் தன்னை எதிர்த்த லக்ஷ்மணரைச் சக்தியால் அடித்துக் கீழே தள்ளினன். முன்போலவே ஹனுமார் ஒஷதிமலையை எடுத்துவர, ஒஷதிகளின் மஹிமையால் லக்ஷ்மணருக்குப் ப்ரஜ்ஞை வந்ததுந் தவிர, முன்பு அடிபட்டு இறந்துபோன வானரர்களும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். அப்பொழுது ராவணனுக்குக் கோபம் முன்னிலும் பன்மடங்கு வளர்ந்தது. ராமரோடு யுத்தம் புரியத் தானே வந்தான். ராமரும், இந்திரன் தன் ஸாரதி மூலம் அப்போதனுப்பிய ரதத்திலேறிக்கொண்டு யுத்தம் புரிந்தார். அந்த யுத்தத்தில் ராமருக்குச் சிறிது களைப்பு உண்டாயிற்று.

அப்போது அகஸ்திய மஹருஷி ராமருக்கு ஆதித்யஹ்ருதய மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அதனை ராமர் ஜபிக்கவே, ஸூரியபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டே "ராமா! எனக்கு நிரம்பவும் ஸந்தோஷம், சீக்கிரம் ராவணனைக் கொல்ல ஊக்கம் கொள்வாயாக" என்று சொல்லி மறைந்தான்.

உடனே ராமர் புதிய வலிமை பெற்று ஊக்கத்துடன் ராவணனைத் தாக்கினார். பின்பு கூரிய அம்புகளால் ராவணனுடைய தலைகளை அறுத்தார். அவை முன்போல முளைத்தன. மறுபடியும் அறுத்தார். மறுபடியும் முளைத்தன. இப்படி அனேகந்தடவை அறுத்தும் அவை முளைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது ராமர் "இதற்கு என்ன செய்வது" என்று மனக்கலக்கமுற்றார். இந்திரஸாரதியாகிய மாதலி நினைவுறுத்த, ராமர் மனக்களிப்படைந்து, மாதலி சொன்னபடி பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரம் ராவணனுடைய தலைகளை அறுத்துத் தரையில் தள்ளிற்று.

ராவணன்மீது விபீஷணனுக்கு அளவற்ற வெறுப்பு இருந்தும், இந்தக் காக்ஷியைக் கண்டவுடன் ஸ்னேஹாதரவாஞ்சையும் துயரமும் தலைக் கொண்டன. அவன் பல பல சொல்லி அழுதான். ராமர் அவனைத் தேற்றி, ராவணனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்யும்படி சொன்னார். அவனும் அவ்வாறே செய்து முடித்தான்.

ராவணனுடைய ஈமச்சடங்குகளெல்லாம் முடிந்த பிறகு, ராமருடைய கட்டளைப் பிரகா

ரம் லக்ஷ்மணர்மூலம் விபீஷணனுக்கு லங்கையில் பட்டாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

பின்பு ராமர், ஸீதையிடம் ராவணவதம் முதலியவைகளைச் சொல்லும்படி ஹனுமானை அனுப்பினார். ஹனுமார் சென்று தெரிவித்தார். ஸீதை ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினாள். "ஹனுமானுக்குத் தக்கபடி பரிசளிக்க என் கையில் ஒன்றுமில்லையே" என்று ஏங்கினாள். அப்பொழுது ஹனுமார் அங்குள்ள ராக்ஷஸிகளைக் கொல்லத் தமக்கு அனுமதி தரவேண்டுமென்று வேண்டினார். ஸீதை "அப்பா ஹனுமானே! இவர்கள் வேலைக்காரிகள். தம் தலைவனுடைய ஆணைப்படி நடந்தனர். ஆகையால் இவர்கள்மீது குற்றமென்ன? ஒருவன், தன் பிரபுவின் விருப்பத்திற்கிணங்க ஏதாவதொரு பாபகாரியஞ் செய்தாலும் அதனை அறிஞர் பாராட்டலாகாதென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை. மேலும், தீயோராயினும் நல்லோராயினும் எவராயிருப்பினும் அவர்கள் கொல்லப்படும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டால், அப்பொழுது அவர்களிடம் கருணை காட்டுவது தான் பெரியோர் செய்யும் காரியம். உலகத்தில் குற்றம் புரியாதவன் கிடையாது." என்று சொல்லித் தடுத்தாள். ராமரைக்

காண்பதில் தனக்குள்ள ஆவலையும் மகிழ்ச்சி யையும் தெரிவித்து ஹனுமாரை அனுப்பினாள்.

ஹனுமார் திரும்பி வந்து, ஸீதையின் நிலைமையைச் சொல்லியபின், ராமர், சிறிது நேரம் மனம் கலங்கிக் கண்ணீர் பெருக்கி நெட்டுயிர்த்துப் பிறகு விபீஷணனைப் பார்த்து ஸீதைக்கு எல்லா அலங்காரமும் செய்வித்து அவளை அழைத்து வரும்படி சொன்னார்

அப்படியே விபீஷணன் அழைத்து வந்தான். ஸீதாபிராட்டி, ஸுக்ரீவனுதியர்மத்தியில் விளங்கும் ராமபிரானைக் கண்டாள். கண்டதும் "என் ஐயனே" என்று தன்னைத் தானறியாமல் அழுதாள். பிரபுவின் முகத்தை வியப்புடனும் களிப்புடனும் காதலுடனும் கண்ணுற்றாள். எக்காரணம் பற்றியோ ராமருடைய முகம் அப்பொழுது கறுத்தது. இதனைக்கண்ட மற்றவரனைவரும் கலங்கினர்.

அப்பொழுது ராமர் ஸீதையைப் பார்த்து "ஸீதே! உன்னை எடுத்துப்போன ராவணனை வேரற அழித்துவிட்டேன். எனது க்ஷத்திரிய தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் காப்பாற்றிக் கொண்டேன். இவைகளையெல்லாம் நான் செய்தது உன்னை மறுபடியும் பெறுவதற்கன்று.

பிறர் மனையில் தங்கியிருந்த மனைவியைக் கைக்கொள்வது இழிவான செய்கை. ஆகையால் உன்னை நான் அங்கீகரிக்க முடியாது," என்று கேட்போர் நடுங்கக் கடுமையாகப் பேசினார்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஸீதாபிராட்டி "இது கனவோ? நனவோ?" என்று திகைத்தாள். வெட்கினாள். தலையில் இடி விழுந்ததாக உணர்ந்தாள். தன் விதிப்பயனை நினைந்து வருந்தினாள். தன்னையே வெறுத்தாள். கதறினாள். கண்ணீர் பெருக்கினாள். ஸீதாபிராட்டியின் அப்போதைய நிலைமையை எவ்வாற்றானும் குறிப்பிட முடியாது. உடனே மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா! எனது நடத்தையின் நேர்மையைப் பற்றி உன் தமையன் ஐயப்பட்டு என்னை விலக்கிவிட்டார். கணவன் விலக்கிய பிறகு,பதிவ்ரதையான பெண்டிருக்கு இவ்வுலகம் கொடுநரகமே. ஆகையால் இனி என்னால் உயிருடன் வாழமுடியாது. நீ எனக்காகக் கட்டைகளை அடுக்கிச் சிதை செய்து அதில் தீ மூட்டி நன்றாகக் கொளுத்த வேண்டும். அதில் நான் விழுந்து எனது துயரத்தையும் ஊழ்வினையையும் தீர்த்துக் கொள்வேன்." என்றுஎல்லார் மனமும் உருகச்சொன்னாள்.

லக்ஷ்மணர், இது ராமருக்கு ஸம்மதமென்பதை அவருடைய முகக் குறிப்பால் அறிந்து அவ்வாறே செய்தார். உடனே ஸீதாபிராட்டி குனிந்த வண்ணமே ராமரை வலம் வந்து, தக தகவென்று எரியும் நெருப்பை யணுகி "அக்கினிபகவானே! நான் மனத்தாலும் வாக்காலும் கருமத்தாலும் ஸ்ரீராகவனையே பற்றி நிற்பவள் என்பதும், எனது நேர்மைக்குச் சிறிதும் பழுதில்லை என்பதும் உண்மையாயின், ஸர்வலோக ஸாக்ஷியான நீ என்னைக் காப்பாயாக" என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்தத் தீயில் குதித்தாள்.

இந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்க பிரமதேவர் முதலிய எல்லா வானவர்களும் ஆகாசத்தில் வந்துநிறைந்தனர். அவர்களெல்லாரும் ராமரைப் புகழ்ந்தனர். பிரமதேவர் "ராகவா! தேவரீர் ஸாக்ஷாத் வைகுண்டநாதனாகிய நாராயணன்; ஸீதை லோகமாதாவாகிய லக்ஷ்மிதேவி. துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்ய நீங்கள் இருவரும் பூமியில் அவதரித்தீர்கள். அவதாரகாரியம் நிறைவேறி விட்டது." என்று ராமருடைய உண்மையை வெளிப்படுத்தினார்.

அப்பொழுது அக்கினிபகவான் ஸீதையைத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு அந்த

...நெருப்பிலிருந்து கிளம்பி ராமரைப் பார்த்து, "ராமா! ஸீதை பதிவ்ரதாசிரோமணி. அவள் வாக்கினாலும் மனதினாலும் செய்கையினாலும் கனவினாலும் தேவரீரை மீறி நடந்தவளல்லள். இவளுடைய தூய்மையில் சிறிதும் ஐயப்படுதல் கூடாது. தேவரீர் தயங்காமல் இவளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லி ஸீதையை ராமரிடம் கொடுத்தான். ராமரும் ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டார்.

அப்பொழுது ஆகாசத்திலிருந்த பரமசிவன் ராமரைப் புகழ்ந்துவிட்டு, விமானத்திலேறி அங்கு வந்திருந்த தசரதரைக் காட்டி, அவரை வணங்கும்படி ராமாதிகளிடம் சொன்னார்.

அவர்கள் நமஸ்கரிக்கவே, தசரதர் ஆனந்தம் கொண்டு பலவாறு ராமருக்கும் லக்ஷ்மணருக்கும் ஸீதைக்கும் ஆசி கூறி மறைந்தார். அப்பொழுது இந்திரன் ராமருடைய வேண்டுகோளின்படி, இறந்த ஸகல வானரர்களையும் பிழைப்பித்தான். தேவர்களெல்லாரும் ராமரிடம் விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம் சென்றனர்.

பிறகு ராமர், முன்பு ராவணன் குபேரனிடமிருந்து அபஹரித்துக் கொணர்ந்த புஷ்பகவிமானத்தில் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் ஸுக்ரீவ

ன் ஹனுமார் விபீஷணன் முதலியவர்களுடனும் ஏறிக்கொண்டு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார்.

போகும் வழியில் ராமர் ஸீதைக்குத் தாம் கட்டிய அணையையும், தாம் அவளைத் தேடித்திரிந்த இடங்களையும் காட்டினார். கிஷ்கிந்தையை அணுகவே, ஸீதையின் விருப்பப்படி தாரை முதலிய வானர ஸ்திரீகளையும விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டார். பரத்வாஜ ருஷியின் ஆச்சிரமத்திறகுச்சென்று அநத ருஷியை வணங்கிப் பரதருடைய க்ஷேமத்தை வினவினார். ருஷியின் கருத்துப்படி அன்று அந்த ஆச்சிரமத்தில் தங்கி, அவர் செய்த உபசாரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார். தமது வரவைக் குஹனுக்கும் நந்திக்ராமத்திலுள்ள பரதருக்கும் தெரிவிக்கும்படி ஹனுமாரை முன்னதாக அனுப்பினார்.

ராமருடைய வரவை ஹனுமாரால் அறிந்த பரதர் அயோத்தியை நன்கு அலங்கரிக்குமாறு சத்ருக்னரிடம் சொன்னார். அவரும் அங்கே போய் அப்படியே செய்தார். ராமர் வரும் செய்தி பட்டணம் முழுவதும் பரவிற்று. உடனே சதுரங்க சைனியங்களுடன் மந்திரிகளும், கௌஸலை முதலிய ராஜஸ்திரீகளும், பட்டணத்து ஜனங்களும் ராமரைக் காண ஆவல் கொண்டு நந்திக்ராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

பரதர் ராமரை எதிர்கொண்டழைப்பதற்காக ஸகல ஜனங்களுடனும் நந்திக்ராமத்திலிருந்து சிறிது தூரம் முன்வந்து ராமர் வரவை எதிர் பார்த்தவண்ணமாகவே யிருந்தார்.

ராமர் மறுநாள் பரத்வாஜரிடம் விடைபெற்று விமானத்தில் நந்திக்ராம ஸமீபம் வரவே, அவரைக் கண்டு எல்லாரும் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தனர். பரதர் ராமரை நல்வரவேற்று நமஸ்கரித்தார். பிறகு லக்ஷ்மணரைக் கட்டிக்கொண்டார். ஸீதையை வணங்கினார். சத்ருக்னரும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் அடிபணிந்தார். ராமர் தமது மாதாவையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் வஸிஷ்டமஹருஷியையும் வணங்கினார். பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாரும் ராமரைக் குறித்து அஞ்சலி செய்தார்கள். அப்பொழுது பரதர் ராமருடைய பாதுகைகளை அவருடைய திருவடிகளில் சாத்தினார். பிறகு ராமர் பரதரையும் விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு நந்திக்ராமம் அடைந்து புஷ்பகவிமானத்தைக் குபேரனிடம் போகும்படி அனுப்பிவிட்டார்.

அப்பொழுது பரதர் ராமரைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளும்படி பல காரணங்க

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்

[illegible] [illegible]

[illegible] முன்னதாக [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] முதலியவை [illegible]

[illegible] [illegible] அவைகளை [illegible].

பி[illegible] [illegible] [illegible] அயோத்திக்குப்

புறப்பட்[illegible]. [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] இவன் [illegible]

பிடி[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] அ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible],

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] இறங்கி [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] சென்றார்.

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] வானர[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] ஸ்ரீ [illegible]